

Nr 4 December 2019

**Jipf årsmöte
den 22. Mars
2020 kl. 15**

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Trots regeringskrisen i Israel fortsätter förtrycket av palestinierna i de ockuperade områdena med oförminskad grymhet. Ett nytt rekord i husrivningarna i Jerusalem med 54 per dag har uppnåtts 2019 enligt B'Tselem. En rekordstor olivskörd förväntas aktuellt i de palestinska områdena, men bosättarvåld och begränsad tillgång till odlingarna på andra sidan av separationsmuren gör livet surt för de palestinska bönderna. Enbart 2018 har mera än 8000 fruktträd, mest oliver, förstörts av bosättare enligt den israeliska NGO HaMoked. I vårt blad finns flera exempel på palestiniernas svåra vardag. Det finns dock små ljuspunkter som israelen Buma, som efter sin sons död kämpar outtröttligt för försoning med palestinierna.

För att bringa ljus i det politiska och vintermörkret bjuder vi alla våra läsare att fira Hannukah, ljusets fest, med oss.

Redaktionen önskar god Hannukah och jul och ett gott nytt år.

Ilan Cohen

Välkomna till JIPF's hannukahfest på söndag den 22 december kl. 15.00!

Plats: Kocksgatan 9, porttelefon: Brf Vägaren.

Anmälan före den 18.12. till Anja Emsheimer, anjems@gmail.com:

Hur många ni är som kommer och vilken maträtt ni tar med.

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakub Srebro. Per-Ivar Glaser, layout

I detta nr

Uttalande rörande USA och bosättningar **2** • Debatt 25 aug. 2019 **3** • Cancerfonden och ICA bör skämmas! *Ilan Cohen* **7** • ... massiva husrivningar i östra Jerusalem *Jeff Halper* **9** • Varje morgon för med sig rädslan att förlora allt *Daniel Roth* **13** • I Israel råder konsensus om ... *Hagai El-Ad* **16** • Hur jag lärde mig att inte ... *Michal Talya* **18** • Jag kan inte stödja en ideologi ... *Alice Rothchild* **22** • Jag heter Rachel ... *Rachel Marandett* **25** • Det amerikanska militära stödet ... *Bernie Sanders* **27** • Buma Inbar **28** • FN tillbakavisar den tyska ... **30** • Att exploatera och göra vinst ... *Amira Hass* **31** • Palestinska arbetare vid Maya Foods ... **35** • Physicians for Human Rights ... *Ran Goldstein* **38** • Den palestinska myndigheten ... *Jack Houry* **40** • De israeliska angriparna ... *Amira Hass* **41** • Den tragiska vandringen ... *Amira Hass* **43** • Snälla Bibi, sätt igång med annekteringarna *Gideon Levy* **45** •

Uttalande rörande USA och bosättningar

I VECKAN MEDDELADE USA:s regering att de, i strid mot internationell rätt, anser att israeliska bosättningar på Västbanken inte är illegala. Därmed godkänner USA Israels ockupation av Palestina. Och tar avstånd från en fredlig lösning på konflikten. De israeliska bosättningarna på Västbanken rymmer idag mer än 600 000 judiska israeler. De perforerar det område som skall vara det palestinska folkets land då palestinier fördrivs från sina ägor och sedan tvingas ta långa omvägar runt bosättningarna.

USA:s tillkännagivande strider inte bara mot internationell konsensus om olagligheten i de israeliska bosättningar utan också mot USA:s lagliga skyldighet att säkerställa respekten för Genèvekonventionerna. Beskedet innebär att USA anser att Israel kan fortsätta bryta mot internationell rätt och förneka palestinernas mänskliga rättigheter. Israel står alltså över lagen enligt regeringen Trump.

Tillkännagivandet fördöms av EU och kommer inte att förändra internationell lag eller Genèvekonventionen som är kristallklara: byggandet av bosättningar på den ockuperade Västbanken, inklusive östra Jerusalem, och flytten av sin egen befolkning till de ockuperade områdena bryter mot internationell lagstiftning och utgör krigsförbrytelser.

Israels bosättningar på palestinskt område är i sig det största hindret för den tvåstatslösning som är enda vägen till en rättvis och varaktig fred för såväl det israeliska som det palestinska folket.

Donald Trump lovade en amerikansk fredsplan som skulle få slut på konflikten i Israel och Palestina. De enda åtgärder vi hittills sätt är flytten av USA:s ambassad till Jerusalem och stödet till de illegala bosättningarna.

Vi vill vara tydliga: Inget amerikanskt tillkännagivande kan ändra internationell lag. Vi kommer att fortsätta arbeta hårt för att internationell rätt och mänskliga rättigheter respekteras, och att de som begår folkrättsbrott hålls ansvariga. Det internationella samfundet bör uppmana Israel att omedelbart upphöra med all bosättningsaktivitet som ett första steg mot fred. Folken i Israel och Palestina förtjänar en trygg och rättvis fred.

JIPF, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred fördömer regeringen Trumps ställningstagande. Vi kommer att fortsätta arbeta för att internationell rätt och mänskliga rättigheter respekteras.

För Judar för Israelisk-Palestinsk
Fred, JIPF
Olle Katz
Ordförande

Debatt 25 aug. 2019 mellan Allan Stutzinsky, ordf. i Gbg Judiska församling och Olle Katz, ordf. i JIPF

Rapport från *Olle Katz*

ALLAN STUTZINSKY BJÖD in Olle Katz till en debatt om synen på konflikten i Israel-Palestina och hur vi i diasporan förhåller oss till den.

Debatten hade fyra teman:

- Kolonisering, ockupation och bojkott
- Har diasporans judar ett ansvar att försvara Israels politik i alla lägen eller är det vårt ansvar att också kritisera Israel?
- Gaza, blockaden, våldet och Ship to Gaza
- Möjligheter till en hållbar och rättvis fred.

Olle inledde och började med vad de två har gemensamt:

- Att vara uppvuxen med Israel som ett andra hemland. Med tonvikten på "andra".
- En omsorg om staten Israel som en demokratisk stat
- Anhängare av en liberal demokrati som bygger på respekt för minoriteter
- Fred och trygghet för alla folk i området: Judar, muslimer, kristna, druser och ateister
- Kamp mot antisemitism och rasism

Olle talade om JIPF:s dubbla uppdrag: En rättvis fred och kampen mot antisemitismen. Vidare utgick

han från den mångtusenåriga judiska traditionen och kulturen, till stor del manifesterad i diskussionen om Talmud. Hans sammanfattning av denna tradition var "Visserligen har jag rätt men det måste inte betyda att du har fel – så låt oss fortsätta samtalet". Att kräva att alla judar bör ha samma åsikter är alltså mycket ojudiskt. Vi bär också med oss minnet av förintelsen och vi har alla ett förhållande till Israel.

Det går inte att ersätta tusentals år av judisk kultur med en tro på en nation, sade Olle och jämförde med kommunisterna som ersatte sin socialistiska övertygelse med en tro på och ett försvar för Sovjetunionen. JIPF är ingen palestina-grupp. Mitt och JIPF:s engagemang är primärt Israel och dess invånare. Alla parter i konflikten måste delta i respektfulla samtal. En militär övermakt skapar knappast en hållbar fred. Ett stort problem är att såväl Fatah som Hamas är odemokratiska, korrupta och att antisemitismen tillåts att frodas. Min oro gäller även Israels demokratiska utveckling. Nationalstatslagen reducerar även formellt Israels arabiska befolkning till andra klassens medborgare och permanentar ockupationen.

Ett första steg på vägen till fred är att Palestinierna erkänner, och undervisar om förintelsen och att Israel

erkänner och undervisar om Nakba, fördrivningen av palestinier.

Allan Stutzinsky inledde med att tala om legitimitet. "Israel är världshistoriens mest legitima stat". De flesta nationalstater har begränsad legitimitet, gränserna dras om och inom gränserna finns många kulturer. Israel har en legitimitet från Bibeln. Varje år ber vi böner, hälsar Israel och upprepar "Nästa år i Jerusalem". Idag är detta verklighet menade Allan. Den judiska staten har fått öknarna att krympa, Det är en öppen, demokratisk stat med ett fungerande rättssystem. Kulturlivet blomstrar och forskningen är internationellt ledande. Palestinierna bor och verkar hellre i ett demokratiskt Israel än i Palestina. Gazas folk skulle aldrig klara sig utan tonvis med transporter från Israel och den vattenreningsanläggning som förser Gazaborna med rent vatten varje dag.

- *Olle* replik: Mångtusenåriga religiösa urkunder är sällan en folkrättsligt rimlig grund att vila på. Tänk om urbefolkningen i Nord- och Sydamerika skulle hävda sin rätt till kontinenterna och de senare komna skulle bli andra klassens medborgare!
- Att öknarna idag växer är oomtvistat.

Kolonisering, ockupation och bojkott

Olle: Området har varit koloniserat av stormakter i tusentals år. Befolkningen har tvingats dyrka olika gudar. Det har inte funnits någon

judisk stat annat än några år runt vår tideräknings början. Staten Israel är en kolonial konstruktion som knappast varit möjlig efter kolonialismens fall. Nu finns den här och vi har två folk med rätt till samma landområde. Israel har ockuperat Västbanken, annekterat Golanhöjderna och Östra Jerusalem.

650 000 israeliska bosättare finns nu på inom det område som enligt FN:s delningsplan skulle vara Palestina. En fortsatt ökad bosättning är en av hörnpelarna i Nationalstatslagen. De judiska bosättarna har rösträtt i Israel, de ockuperade har det inte. Palestinierna utstår vardagliga trakasserier från bosättare och Israelisk militär. Deras bostäder förstörs i en ökande takt för att bereda plats för nya bosättare, främst i östra Jerusalem men även i mindre byar.

Israel har aldrig erkänt de väldokumenterade och hemligstämplade övergrepp mot civila som utfördes i flera palestinska byar, t.ex. Deir Yassin och Tantura 1948 där i stort sett alla invånare dödades på plats av israelisk milis. Den 70-åriga hemligstämpeln förlängdes förra året.

Ockupationen hotar det demokratiska Israel och strider mot internationell rätt. En ockupation skall vara tillfällig och ockupationsmakten får inte flytta sin befolkning till ockuperat område. Ett allt större område, i praktiken större delen av Västbanken står nu under israelisk militär kontroll.

JIPF stödjer för närvarande inte hela BDS, vi avvaktar med bojkotten mot kulturarbetare och akademiker där många är motståndare till ockupationen. Kraven i lojalitetslagen på att dessa inte får kritisera ockupationen kan ändra på vår nuvarande hållning.

Allan ansåg för sin del att all kritik mot Israel kan användas som argument för antisemitism. Det *Olle* kallar för ockupation är för det första inget brott mot folkrätten, dessutom innebär Israels närvaro möjlighet till ekonomiskt välstånd för den arabiska befolkningen i Judéen och Samarien. De flesta araber trivs bättre i Israel, även på Västbanken, än under palestinskt styre. Staketet är nödvändigt det har minskat terrorismen. Man bygger ett staket vid en tomtgräns. *Olle* kommenterade: "Vanligtvis bygger man inte staketet på grannens tomt."

Gaza – blockaden, våldet och Ship to Gaza

Allan menade att Hamas är grunden till det onda: De skickar fram civila som sköldar, de vräker ut raketer mot civila mål. Allt för att döda judar. Blockaden är nödvändig för att hindra att ännu fler och mer kraftfulla vapen sänds in för att döda judar. De enda som bryter blockaden är Israel som förser Gaza med mat, medicin, rent vatten genom ett israeliskt vattenreningsverk m.m. Varför klagar alla på Israel – Egypten har ju också tunnlar till Gaza? Israel utövar våld i självförsvar.

Vad gäller Ship to Gaza menade *Allan* att det har en antisemitisk bakgrund med antisemitiska organisationer som finansiärer. Om båtarna skulle komma fram – hur vet vi att inte små kärnvapen finns inbyggda i skroven?

Olle pekade på att 95% av Gazaborna saknar drickbart vatten i kranarna, att elektricitet finns 4 timmar/dag, arbetslösheten är 45%, att islamistiska Hamas är i stort sett den enda arbetsgivaren när möjligheterna till export är borta och näringslivet ligger i spillror. Gaza är i praktiken ett stort fängelse där hälften av barn och ungdomar saknar framtidshopp. Invånarna drabbas av apati eller radikaliserar. *Olle* påminde *Allan* om att Israel stödde Hamas mot Fatah – "bättre med en religiös grupp än en vänster-regim".

Diasporans judar – ansvar att försvara Israel i alla lägen eller ansvar att kritisera?

Olle inledde med att påpeka att nästan alla judar kommer från diasporan, detta sedan tvåtusen år. Vi har alltid varit en minoritet, ofta förföljda i de länder vi bott i. I diasporan har vi utvecklat de judiska traditionerna, den judiska kulturen och starkt bidragit till uppbyggnad av demokrati, kultur och forskning. Den judiska kritiken, från JIPF, J-Street, Jewish Voice for Peace, EJJP och liknande organisationer runt om i världen, kommer från judiska sionister som är måna om ett demokratiskt Israel. Tusentals år av judeförföljelse ger oss inte rätt att

förtrycka andra folk, snarare en viktig kunskap om att bekämpa förtryck av minoriteter.

Det finns dock skillnader mellan judar i diasporan och judar i Israel. Enligt Pew research center anser 42% av judarna i USA att det är viktigt för judar att ha humor – i Israel var siffran 9%. Israels store författare Amos Oz hävdade i sin bok ”Konsten att bota en fanatiker att den gruppen inte har, inte kan ha humor. Vidare: ”Att vara intellektuellt nyfiken”: 49% i USA, 16 % i Israel. ”Att arbeta för rättvisa och jämlikhet” - 56% i USA, 27% i Israel. Är det så att moral och omsorg försvinner i ett land där vi är i majoritet? undrade Olle.

Kritik av Israel är naturligtvis inte antisemitism! avslutade Olle

Allan menade att man som jude naturligtvis kan kritisera Israel – men med omsorg. Man skall kolla påståenden om t.ex. israeliska övergrepp genom att söka fakta på officiella sidor i Israel – där slipper man ”fake news” som ofta sprids av antisemiter.

Möjligheter till fred

Olle inledde med Amos Oz liknelse där han jämför Israel/Palestina med den enda lägenhet som finns kvar i staden där du bor. Du kan få den om du delar den med en annan person som tyvärr råkar vara en person du verkligen inte tycker om. Annars får du ingen bostad. Två i publiken fick fundera högt. ”Vi måste ju snacka –

vi kan ha varsitt rum – det blir svårt med badrummet och köket... Men vi måste ändå snacka – det borde fungera – vi kanske lär känna varandra...”.

Ja, vi måste ju snacka, Israel måste erkänna Nakba, Palestina måste erkänna Förintelsen. Hur ser en demokratisk 1-statslösning ut. En demokratisk stat med palestinsk majoritet eller en apartheid-liknande stat där judars röster väger tyngre? Vi måste komma ifrån ”vi- och dom”-mentaliteten som gör att det är möjligt att döda då de man attackerar inte är ”riktiga människor” utan otrogna judar eller araber.

Avslutning

Allan: All kritik förstör för Israel och gagnar antisemitism. Kolla nyheter med israeliska källor, regeringens och IDF:s hemsidor, mer tillförlitliga än Human Rights Watch eller Haaretz.

Kritik i rätt sammanhang är OK om den tillför något.

Men varför vill du lägga kraft på att kritisera Israel – kanske för att israelkritiker blir belönade med obegränsad plats i media

Olle: Tyvärr har inte ens jag obegränsat med utrymme i media. Inte ens i svenska judiska media.

Frågan är: Finns lösningen - vägen till fred - inom den extrema högern som tycks få allt större inflytande i Israel? Jag anser inte det. En lös-

ning kräver att alla parter släpper sina fördomar, erkänner varandras rätt till denna lilla plätt land, förstår att vi alla är människor, i detta fall semiter, med rätt att existera och styra våra öden som för evigt är sammanflätade. Kort sagt: utgår från tanken att alla människor har samma rättigheter.

Avslutningsvis ett citat från Haaretz, september 1967 av Simon Tzabar, veteran från kampen mot brittiska mandatet samt från kriget 1948, 1956 och 1967: "Foreign rule leads to oppression, Oppression leads to terror and counter terror... Keeping the territories will turn us into a nation of murderers and murder victims"

Olle Katz

Cancerfonden och ICA bör skämmas!

Debattinlägg publicerad den 31 OKT 2019 i Aftonbladets netutgåva

DAGLIGVARUKEDJAN ICA säljer israelisk frukt till förmån för Cancerfondens Rosa Bandet-kampanj. Cancerfonden har enligt egen utsägo "ett tydligt mål – att färre ska drabbas och fler ska överleva cancer".

Hur kommer det sig då att ICA har valt frukt från ett land, som aktivt bidrar till att öka dödligheten hos cancerpatienter i Gaza? Känner Cancerfonden och ICA inte till fakta, eller struntar de kanske i verkligheten?

Sjukvården i Gaza är i ett katastrofläge, bland annat på grund av Israels mångåriga blockad. Elförsörjningen fungerar bara ett fåtal timmar per dag. Sjukhusen har begränsad tillgång till sjukvårdsmateriel och mediciner. Det är ju ingen hemlighet.

Det, som kanske är mindre känt, är att Israel hindrar svårt sjuka patienter, som inte kan få specialistvård i Gaza att nå sjukhus i Östra Jerusalem, Västbanken, självaste Israel eller andra länder.

Enligt aktuella rapporter från Världshälsoorganisationen, WHO, och den israeliska läkarorganisationen Physicians for Human Rights, PHR-I, så har 39 procent, alltså mer än

10 000 av alla tillståndsansökningar till behandling utanför Gaza avslågs av de israeliska myndigheterna under år 2018. Nästan en tredjedel (32 procent) av patienterna var barn under 18 år. Nästan var fjärde cancerpatient (24 procent) fick inget utresetillstånd.

Forskningsresultat från WHO visar att cancerpatienter som behövde cellgiftsbehandling (kemoterapi) och/eller strålbehandling mellan 2015 och 2017 och som nekades utresetillstånd eller fick utresan förhalad, hade 1,45 gånger mindre chans att överleva, än de patienter som fick utresetillståndet enligt den ”normala” proceduren. Då ska man veta att en normal procedur tog 23 arbetsdagar 2018.

Enligt WHO-rapporten har en kvinna med bröstcancer 80 procent chans att överleva de första 5 åren om tumören upptäcks tidigt och behandlingen sätts in omgående. I Gaza överlever bara 65 procent av kvinnor med bröstcancer 5 år efter diagnosen.

Inte nog med det. År 2018 godkändes 5 256 utreseansökningar för 1 821 svårt sjuka barn, vars föräldrar förvägrades tillstånd att följa med till sjukhusen utanför Gaza. Barnen utsätts följaktligen för avancerade medicinska behandlingar och några av dem dör även utan att en förälder är med.

Den brittiska tidningen The Guardian skrev den 20 juni 2019 i en

artikel med rubriken ”Ett sjukhus i Jerusalem där små barn dör ensamma” att ”sedan början av förra året har 56 bebisar från Gaza skilts från sina mammor och pappor, sex av dem dog utan att en förälder var med, enligt sjukhuset”. Det handlar om Makassedsjukhuset i Östra Jerusalem.

Skulle en beslutsfattare på Cancerfonden eller ICA lämna sitt cancersjuka barn alldeles ensam på ett sjukhus? Svaret är självklart nej. Därför borde ni skämmas över ert val i Rosa bandet-kampanjen.

Det räcker inte att bort det Rosa Bandet från den israeliska mangan. Det är dags att sätta ekonomisk och politisk press på Israel att avsluta blockaden av Gaza, sätta stopp för bosättningarna på Västbanken och inleda förhandlingar med den palestinska sidan för en rättvis fred.

Ilan Cohen
styrelseledamot

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Källor:

<http://www.emro.who.int/pse/palestine-news/gaza-patients-painful-journey-to-cancer-treatment.html>

http://www.emro.who.int/images/stories/palestine/documents/WHO_Right_to_health_2018_Web-final.pdf?ua=1

<https://www.phr.org.il/en/israel-record-low-gaza-medical-permits/>

<https://www.theguardian.com/world/2019/jun/20/a-jerusalem-hospital-where-palestinian-babies-die-alone>

Meningen med Israels massiva husrivningar i östra Jerusalem

Det går inte att förstå en förstörelse av denna omfattning och synlighet utan att begripa det politiska budskapet; det är faktiskt just omfattningen och synligheten som är budskapet.

Av Jeff Halper

HANDLINGEN I SIG var inte ovanlig. Israeliska rivningar av palestinska hem hör till rutinen, det är nästan dagliga händelser. Skillnaden nu var omfattningen, straffriheten och de politiska följderna.

Den 22 juli använde den israeliska civila administrationen – det är den orwellska termen som Israel använder för sin kontroll över det ockuperade palestinska området (OPT) – 900 soldater från IDF och gränspoliserna för att förstöra 13 bostadsområden, vräka 17 människor i 70 lägenheter som var tänkta att hysa hundratals fler i närheten av det palestinska Wadi al-Hummus, sydost om Jerusalem.

Aktionen i juli hade alla inslag av ett trögt men obevekligt förlopp för de rivningar som har plågat palestinskt liv i OPT och Israel de senaste sju årtiondena: Israels användande av zonindelning, planering, lagar och en Kafkalik byråkrati som mekanismer för att ta all tillgänglig palestinsk mark för den naturliga expansionen av deras städer, storstä-

der och byar medan man stoppade palestinskt byggande i Israel 1948 och i OPT 1967. Palestinier använder enorma summor som de inte har men till sist måste låta gå till meningslösa överklaganden; de blir hjälplösa åskådare när judiska hem vid moderna vägar och infrastruktur uppförs på de marker de en gång ägde och odlade på, marker som utgjorde ett anständigt framtida liv för dem och deras barn. Den oundvikliga rivningen av hem i våldsamma militära och polisiära operationer som lämnar hela familjer (vars brott är att vilja ha ett rimligt boende på mark de själva äger) fysiskt skadade, ofta arresterade och rejält bötfällda, psykologiskt traumatiserade och finansiellt ruinerade.

Rivningarna i Wadi al-Hummus hade inget samband med säkerhet eller laglighet – 99 procent av uppskattningsvis 140000 palestinska hem förstördes systematiskt sedan 1948 - 52000 under Nakba och i dess kölvatten, 55000 i OPT sedan 1967, och tiotusentals fler i Israel sedan Nakba (vi kan inte få fram pålitliga siffror). Mycket av beskrivningen återges av Amir Cheshin och Avi Melamed (f.d. borgmästaren Teddy Kollek i Jerusalem), rådgivare i arabiska frågor, och Bill Hutman i deras bok *Separate and Unequal: The Inside Story of Israeli Rule in East Jerusalem*, i korthet som följer: 1967 skapade Israel ett mycket

större ”östra” Jerusalem av mar som tagits från 28 palestinska städer och byar på Västbanken och erövrats av Jordanien. Fastän det nya ”östra” Jerusalem var tio gånger större än det hade varit, var tanken att det stora landområde man nu införlivat med Jerusalem enbart skulle vara till för judiskt bruk och för att ”judaisera” staden, inte främja behoven hos dess palestinska ägare eller ens förbli i deras händer någon längre tid. De israeliska planeringsmyndigheterna drog upp strikta gränser för de redan uppbyggda palestinska områdena och byarna i närheten med förklaringen att all obrukad mark som hade använts för jordbruk eller betesmark var det enda område där den framtida palestinska befolkningen skulle kunna expandera, ”öppet grönt område”. Det betydde att palestinier kunde äga marken men inte bygga på den eftersom den var reserverad för framtida stadsutbyggnad – d.v.s. framtida judisk utveckling. Och marken, som hittills inte brukats, skulle lätt kunna exproprieras för judiska bosättningar.

Fastän palestinier idag utgör nästan 40 procent av befolkningen i Jerusalem, har de fortfarande tillgång till bara åtta procent av stadens mark – och t.o.m. där är det rutin att neka dem bygglov. I brist på mark har palestinska ”byar” i Jerusalem blivit fem till tio våningar höga flerfamiljshus, med tätt mellan husen utan några grönområden, ingen infrastruktur, inga p-platser, ingen planering. Hela familjer är inklämda under kvävande betingelser. Enligt

den drakoniska policyn i Potential Housing Construction som den israeliska regeringen och Jerusalems kommun har antagit i syfte att bibehålla judisk majoritet över araberna i staden med 72/28 procent och att begränsa palestinskt byggande till redan befintliga åtta procent, skulle araber tillåtas att endast bygga små lägenheter i höghus bland befintliga hus.

Men t.o.m. denna restriktiva policy motarbetades av Jerusalems (alltgenom judiska) kommunfullmäktige och inrikesministeriet. Därför hittade de på ett skäl à la Orwell för att rättfärdiga varför såna byggnader inte var bra för palestinerna: Det skulle förstöra ”karaktären av by” i deras närhet. Så genom att blanda rasistisk stadspolicy, det politiska bruket av zonindelning och rättslig myndighet för att begränsa palestinskt byggande genom att undandra bygglov och förstöra hus som byggts ”olagligt”, genomförde Israel i själva verket apartheid under täckmantel av ”regelrätt administration”. Och så gjorde man medan man marknadsförde sig själva som ”den enda demokratin i Mellanöstern”.

1967 när den historiskt sett oberoende byn Sur Baher på Västbanken annekterades av Jerusalem i kölvattnet av sexdagarskriget, fanns där 4700 invånare som levde på ca 10000 dunams mark (2470 acres), de flesta av dem var bönder eller herdar. Idag har Sur Baher vuxit till 24000 invånare men förlorat det mesta av sin utvecklade mark. Ca

2250 dunams konfiskerades 1970 för att bygga bosättningen East Talpiot, ytterligare 250 dunams konfiskerades på 1990-talet till bosättningen Har Homa, och under årens lopp har mer mark exproprierats för att bygga en större israelisk huvudväg genom det palestinska östra Jerusalem, i syfte att göra mer mark tillgänglig för israeliska bosättningar. All den oanvända mark som återstår är blockerad som "tillgänglig grön mark". Ja, enligt policyn för The Potential Construction, som begränsade arabiskt byggande i varje område i östra Jerusalem till den grad att det inte skulle kunna hota den judiska majoriteten på 72 procent – enligt den skulle endast 2350 nya hus nånsin tillåtas att byggas i Sur Baher. Den enda mark som kunde expandera var de 1500 till 2000 dunams som fortfarande låg utanför kommungränsen i Wadi al-Hummus på Västbanken där husen revs i juli i år.

Under Oslo 2-avtalet 1995 ingick större delen av Wadi al-Hummus i det som i avtalet definieras som område A och B, vilka faller under den palestinska myndighetens domsrätt och inte under israelisk kontroll. 2003 byggde Israel upp sin 12 foot höga säkerhetsbarriär av betong (som vi kallar apartheidmuren) i det område som nästan nuddar husen i Sur Baher. När invånarna hotade med att vända sig till högsta domstolen, gick armén med på att flytta muren till andra sidan av Wadi al-Hummus, men endast med överenskommelsen att Israel inte skulle släppa ifrån sig rätten att exproprierar marken för

framtida judiskt bosättningsbyggnade. Ett tiotal år senare när invånarna i Sur Baher och näraliggande Umm Tuba inte kände till några framtida israeliska planer och i desperat behov av boende, ansökte de i huvudsak unga familjerna som inte hade någonstans att bo, om bygglov hos den enda myndighet som hade laglig rätt till det: den palestinska myndigheten. Med PA:s garanti för detta började de bygga medelstora och stora höghus.

Det är vid denna tidpunkt som myndigheterna inte har ett riktigt juridiskt fall som trygghetskortet typiskt nog spelas ut. I och med att man inte hade någon juridisk makt för att stoppa bygget, utfärdade den civila förvaltningen en svepande order: Inga palestinska hus eller byggnader fick byggas inom 250 meter från muren – en order som hotade inte bara Wadi al-Hummus utan också tusentals hus nära muren (eller oftare befintliga hus som muren hade byggts intill) längs dess väg på 466 miles kring palestinska stora och mindre städer, byar och gårdar. Eftersom den civila myndigheten styr ockupationen via militära dekret med nästan 2000 militära påbud som konstituerar en rättsordning (i strid med Fjärde Genèvekonventionen), och som dessa dekret är utfärdade på hebreiska och vanligen inte har delgivits den palestinska allmänheten, tog det sin tid innan invånarna i Wadi al-Hummus ens hade hört om förbudet.

Till slut, den 11 juni, gjorde Israels högsta domstol vad den traditionellt brukar göra: Man citerade ”den rättsliga prövningen” och uppgav att säkerhet var bortom deras kompetens. Man accepterade (praktiskt taget automatiskt) försvarsministeriets ståndpunkt att husen utgjorde ett säkerhetshot. Inte bara att det helt klart var olagligt att förstöra hus som rättsligt hade godkänts av PA på ett område under PA:s otvetydiga jurisdiktion. Detta skedde för att skydda muren som byggts på palestinsk mark och av internationella brottmålsdomstolen i Haag 2004 ansågs ”strida mot internationell rätt” - en rådgivande uppfattning som Förenta nationernas generalförsamling hade antagit med överväldigande majoritet. Som ett resultat av domstolens beslut kan nu tusentals palestinska hus inom buffertzonen längs muren förstöras. Den civila myndigheten har redan deklarerat att den inte har avslutat sitt arbete i Wadi al-Hummus.

Wadi al-Hummus är den största enskilda rivningen i ”fredstid”. Detta med tanke på att andra rivningar som genomfördes under kriget i sådana militära operationer som invasionen av Gaza 2008-2009, när över 6000 palestinska hem förstördes eller skadades på tre veckor, och den systematiska ödeläggelsen av hela palestinska städer, byar och bostadsområden i kölvattnet av krigen 1948 och 1967. En förstörelse av denna omfattning och synlighet kan inte förstås utan att begripa dess politiska budskap; det är faktiskt

omfattningen och synligheten som är budskapet.

Efter att den f.d. utrikesministern John Kerrys fredsinitiativ i april 2014 hade kollapsat, informerade Benjamin Netanyahus regering det internationella samfundet att varje fredsprocess var över, att tvåstatslösningen var död, och att förhandlingar med araberna, som vi kallar dem, hade avslutats. Det året i juni initierade Israel en search-and-destroy-operation (ett specifikt datorprogram..., AE) genom hela Västbanken under förevändning att hitta tre kidnappade bosätтарыojkar som myndigheterna visste hade dödats. En månad därefter, den 8 juli, påbörjade IDF ännu en massiv attack mot Gaza, Operation Protective Edge, där 485000 civila på Gazaremsan omplacerades. Israelernas budskap, både då och nu, är kristallklart: Vi erkänner inte palestinier som en part med legitima nationella rättigheter och krav, och vi kommer inte längre att förhandla med dem. Hela landet Israel är vårt, och vi tar det i besittning. Ni araber har tre alternativ: Underkasta er och acceptera det faktum att ni bor antingen som andra klassens medborgare eller icke-medborgare i en judisk stat, flytta, eller om ni väljer att kämpa emot – dö. Detta är era enda alternativ. Noll tolerans.

Israels budskap går längre: Om ni tror att det internationella samfundet kommer att hjälpa er – se bara vilka reaktioner det blivit på våra rivningar rakt upp i ansiktet på er.

USA:s regering stödjer oss helt. En resolution i FN:s säkerhetsråd som fördömde rivningarna i Wadi al-Hummus, fälldes med USA:s veto. EU:S reaktion ("Fortsättningen på denna policy underminerar livskraften i tvåstatslösningen och utsikten för en varaktig fred") låter nästan som om den var frambringad av en dator. Kina, Ryssland, Indien, Brasilien, arabvärlden – alla traditionellt anhängare av palestinska rättigheter? I alldeles för stor skuld till israeliska vapen och säkerhetsteknologier för att nånsin införa sanktioner.

Detta förklarar omfattningen, synligheten och våldet i rivningarna i Wadi al-Hummus. Det är en stridshandske som kastats i ansiktet på civilsamhället – oss. Vad kommer ni att göra åt detta? Om vi inte kommer med en lösning och ett rättvist politiskt slutskede (regeringar kommer inte att göra det, de föredrar en konflikthantering genom en illusorisk tvåstatslösning) och en

effektiv strategi för att mobilisera våra styrkor, kommer vi att lämnas kvar och försmäktas i hjälplös vrede. Wadi al-Hummus ropar – vad ska ni göra åt detta?

Jeff Halper

TWITTERJeff Halper är ordförande för den israeliska Committee Against House Demolitions (ICAHAD) och författare till *War Against the People: Israel, the Palestinians and Global Pacification* (2015)

<https://www.google.com/search?q=httpss%3A%2F%2Fwww.the+nation.com%2Farticle%2Fisrael-occupation-palestine-housing-east-jerusalem%2F&aq=chrome.69i57j69i58.34707j0j7&sourceid=chrome&ie=UTF-8>

Översättning
Anja Emsheimer

Varje morgon för med sig rädslan att förlora allt

A. Daniel Roth, den 25 augusti 2019

NÄR MAN KÖR MOT nordost om Jerusalem in i det ockuperade Västbanken, går solen snabbt upp i rosa och orange över kullarna på vår högra sida. I det tidiga morgonljuset kan jag se färhjordar på båda sidor om oss. Färgen i deras beigea pälsar flyter ihop med höet och klipporna. I några minuter på den lugna färden

kl sex på morgonen in i Jordandalen, njuter jag av den kyliga luften och morgonradion, och undrar vad som komma skall under de kommande timmarna.

Sedan Israel började ockupera Västbanken för över 52 år sedan, har israeliska regeringar sett Jordandalen, på ungefär 30 procent av hela Västbanken längs gränsen till Jorda-

nien, som en strategisk tillgång och från det politiska spektrumet. Den israeliska premiärministern Benjamin Netanyahu har i åratal sagt att Israel inte kommer att ge upp sin kontroll över området. Och vid det här laget har Jordandalen helt enkelt i den offentliga debatten normaliserats som en del av Israel. Men i verkligheten lever tiotusentals palestinier, som bor där, under militärstyre.

Samtidigt har området sett ett växande antal bosättningsposter, och den mark som palestinier i sin tur kan förflytta sig på, arbeta på och leva på, har kontinuerligt minskat. Den här föränderliga verkligheten framtvings i första hand av bosättares och soldaters dagliga hot i området – liksom en osäkerhet på om de när som helst kan nå sina hem. 'Det är en ständig del av palestinskt liv där och huvudorsaken till att vi är där: att stå där tillsammans med palestinska fåraherdar och bönder och möta just dessa hot.

Det spelar ingen roll hur ofta jag deltar i de nästan dagliga grupperna med aktivister som ledsagar palestinier här – jag känner aldrig helt igen var exakt det är som vår bil stannar så att vi kan möta fåraherdarna med sina hjordar. Varje morgon tar det tid för mig att få tillbaka känslan av riktningen mellan kullarna, byarna, utposterna och grusvägarna.

Just den här morgonen följde tre av oss två hjordar och tre palestinska herdar, inte långt från byn Auja vid

väggkanten, precis utanför Jeriko. Uppdraget är som vanligt att gå med dem för att försöka hindra bosättares och soldaters ständiga trakasserier och våld när de försöker fördriva palestinska fåraherdar från den här betesmarken.

Efter inte mer än 20 minuters sakta promenad bryts morgonens stillhet och lugn av en israelisk arméjeep som rör upp damm på håll. Den är på väg mot oss. Fåraherdarna, en ung kvinna med barn och en hjord och en annan ung man med den andra, flyttar sig bort mot den andra sidan av kullen till två olika ställen. Jag bävar när jeepen stannar och tre soldater kliver ur och börjar gå mot den ena av fåraherdarna.

Vi skyndar mot dem, våra viktigaste uppgifter är att fungera som buffert och dokumentera allt med våra telefoner. När jag kommer i kapp bråket, hör jag det sista av en av soldaterna som förklarar att den här marken tillhör Omer, en bosättare i området. Ingen omslagsartikel den här morgonen; alla vet vem som gett marschorder här. Israeliska bosättare tog den här marken från palestinerna i den ockuperade Jordandalen och den israeliska armén är här för att skydda den rätten.

Här i Jordandalen, liksom i stora delar av de ockuperade områdena, kallar bosättare på armén för att skydda den mark de har tagit från palestinier och alla vet det. Varför? Därför att policyn i praktiken är att göra livet så obekvämt, så hårt och

Palestinier och israeliska aktivister är med i en demonstration mot bygget av judiska bosättningar i Jordandalen, Västbanken. Den 17 november 2016. (Flash90)

så farligt att palestinier kommer att lämna den – det är en del av den pågående policyn med en smygande annektering av Area C på Västbanken.

Sakta men säkert följer soldaterna hela hjorden tillbaka under hot om arrest, ett tungt pris särskilt för palestinier som lever under ockupation. Militären styr deras liv och de har inte många av de rättigheter och den frihet som de som lever under en demokratisk regim tar för givna. Soldaterna skrattar, skriker ibland, men de vet att deras uppdrag är att driva tillbaka palestinerna för att bereda plats för bosättarna, och de

driver jämt tillbaka dem tills att de känner att det är tillräckligt långt.

Om man inte har varit med om det, kan det vara svårt att föreställa sig hur det kan vara när man en tidig morgon sakta vallar sin hjord och sen kan sluta i arresten eller värre – bara för att man är palestinier. Men det är viktigt att försöka föreställa sig det. För dem av oss som inte är palestinier under ockupation, kan det vara omöjligt att verkligen ta in den fruktan och osäkerhet som varje morgon kan föra med sig.

När vi kör tillbaka mot Jerusalem, kommer vi förbi stenmurar och

betonghus, beigea och gula kul-
lar och grå vaktorn som delar den
blå himlen. Jag tänker på vad som
hände före kl 8.30. Jag tänker på det
faktum att hjordarna betade men
för lite, och fastän vi trakasserades
överallt av beväpnade soldater, var
dessa palestinska fåraherdar där på
sin mark en dag till.

Daniel Roth
är lärare och journalist i Jerusalem.
Man kan läsa honom och se hans
foton på allthesedays.org.
Följ honom på Twitter: @danielroth.

<https://972mag.com/jordan-valley-every-day-fight-stay-land/143015/>

Översättning
Anja Emsheimer

I Israel råder konsensus om att köra bort palestinier

Hagai El-Ad den 27 augusti 2019

FÖR NÅGRA ÅR SEN när andre vice
talmannen i Knesset Bezalel Smot-
richs ” Plan för underkastelse”
avslöjades, gick reaktionerna från
förvirring till chock.

När allt kommer omkring så är det
inte var dag på 2000-talet som poli-
tiska ideologer försöker att grunda
sina teorier på de tre brev som
Bibelns Joshua bin Nun skickade till
invånarna i Kanaans land vid deras
ankomst dit: de som vill acceptera
(det lägre status de skulle få) skall
acceptera; de som vill ge sig av (för-
modligen frivillig migration) skall
göra det; och de som vill kriga – de
skall kriga.

Vad gäller det tredje alternativet sva-
rade Knessets vice talman på frågan
om han menade att döda familjer,
kvinnor och barn: ”I krig som i krig.”

Men hur långt bort är det israeliska
etablissemangets policy, som ingen
visar missnöje över, från den upp-
visning av religiös nationalism som
en av ledarna för Yamina-partiet
(”Högerpartiet”) uppvisar?

Den här frågan kan prövas genom att
till exempel tänka på ödet för de två
miljonerna mänskliga varelser som
sitter fängslade på Gazaremsan.

Denna våldsamma fantasi - ”de
som vill gå sin väg skall göra det”
- har man nyligen kunnat läsa om i
rubrikerna, efter att ha citerats av en
ej namngiven politisk äldre person
som talade med reportrar under pre-
miärministerns besök i Ukraina.

Denna ”äldre person” - som alla vet
är premiärminister Benjamin Neta-
nyahu själv – sade att Israel är gene-
röst och vill låta invånarna i Gaza

emigrera, om man bara kunde hitta ett land som är villigt att integrera dem. Och som om det inte räckte – Israel är t.o.m. villigt att betala för detta – inklusive att köra dem till den flygplats de kan åka ifrån och för helvete försvinna ur vår åsyn för alltid.

Är detta knäppt? Vi talar om premiärministern som enligt vad som rapporterats har hållit en rad regeringsammans träden om det. Och han är inte den enda: Och den som vill efterträda Netanyahu, hittills justitieminister Ayelet Shaked, stödjer det. I en intervju med IDF:s radio förklarade Shaked: ”Det kallas för uppmontrande emigration.”

Ja, det är ”uppmontrande” att förstå logiken bakom den israeliska policyn att hålla två miljoner människor på ett överfullt och belägrat område, utan frihet att röra sig, med endast några timmar med el om dagen, skyhöga arbetslöshetssiffror och förorenat vatten.

Och det tredje alternativet då, i krig som i krig? I det här sammanhanget inbegriper Israels samsyn åtminstone de två stora partierna i Knesset, med sina måttfulla och och sansade ledarskap.

Glöm Smotrich, se på Likud och Blått och vitt. Det här sade Netanyahu för en månad sen: ”Vi håller på att förbereda en kampanj – en omfattande militär operation som kommer att slå ett slag mot Hamas och Islamiska Jihad. Ett sånt militärt slag har de aldrig tidigare varit med

om.” Medan Netanyahus f.d. stabschef för IDF, Knessetledamot och ordförande för Blått och Vitt, Benny Gantz, lovade att ”nästa gång något händer här – då ska vi se till att det blir sista gången.”

Med detta i minne – kom då ihåg vad som hände när Israel utsatte Gaza för det som nu i efterhand planeras ha varit Israels näst sista ”militära framstöt”, sommaren 2014. Resultatet blev över 500 döda palestinska barn. Kommer ni ihåg? I krig som i krig. Det var Netanyahu och Gantz, inte Smotrich.

Kanske skulle vi ha kunnat arkivera rapporterna från de sista dagarna i kategorin muntlig upptrappning inför valpropagandan. Tills vi får en obekvämlig historisk påminnelse om att inget egentligen är nytt.

Som protokollen från statsarkiven och diskussionerna i regeringen visar, så försökte Moshe Dayan så långt tillbaka som 1967 att ”uppmontra” palestinier att emigrera, och premiärminister Levi Eshkol uttryckte hoppet att ”araberna kanske skulle flytta från Gazaremsan” som han kallade ett ”fängelse”.

Eshkol nämnde inte det faktum att Israel redan hade ”flyttat på araber”, varigenom Gazaremsan hade överbefolkats av palestinier som blivit flyktingar, men han tillade att ”kanske har de inget val om vi inte ger dem tillräckligt med vatten.”

Och om alternativet att ”den som

vill gå iväg ska gå” inte besannas? Eshkol tänkte att ”då får vi kanske ett till krig och då löser sig problemet.”

Tre alternativ: acceptera att vara undersåtar utan status eller rättigheter, under vår kontroll för alltid; att tvingas lämna sitt hemland; eller ge upp inför vår militära makt. Smotrich hittade inte på något, han gav bara ord åt Dayan och Eshkol, Gantz och Netanyahu, och visade för alla Israels generösa erbjudanden till palestinierna: ge upp, flyktingskap eller döden.

För resten, det finns ett fjärde alternativ. Det förekommer inte i Joshuas bok och inbegriper inte valställen där sansade israeliska ledare räknar palestinska kroppar.

Det blir inte lätt att genomföra men principerna är tydliga: fullständiga och lika mänskliga rättigheter till alla människor mellan floden och havet. Välj!

Hagai El-Ad
är generaldirektör för B'Tselem

<https://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-5573633,00.html>

Översättning
Anja Emsheimer

Hur jag lärde mig att inte längre oroa mig och att erkänna Nakban

I mer än sju årtionden har israeler inte kunnat acceptera följderna av Nakban. För att göra det måste de konfrontera den hårda sanningen om 1948 och ge upp sin moraliska överhöghet.

Av Michal Talya

FÖRSTA GÅNGEN JAG nånsin hörde ett vittnesmål om Nakban var för nästan två årtionden sen av en beduin vid namn Khalil i Negev/Naqab. Jag minns hur svårt det var för mig att tro att han talade sanning. Jag var faktiskt övertygad om att när han berättade om de grymheter som både

israeliska soldater och beslutsfattare begått, blåste han upp saker bortom alla proportioner – att han stod under inflytande av sin ”orientaliska fantasi”, och försökte dra nytta av sin ställning som offer.

I rummet fanns en handfull israeler och några dussin människor från andra länder, och det var outhärdligt att höra nån smutskasta mig och kollektivet som jag identifierar mig med – att se någon avslöja sanningen om hur den moraliska bild jag hade av Israel hade kommit till. Jag hade alltid hamnat på den vänstra sidan av det politiska spektrumet; ändå hade jag svårt att tro att israeliska soldater kunde uppföra sig så. Och han berättade

Palestinier i staden Ramle kapitulerar för israeliska styrkor under kriget 1948. Eldad David/GPO

tade bara sin och sin familjs personliga historia.

Khalils vittnesmål fick mig att bli medveten om att det fanns en hel berättelse som hade dolts för mig. Alla vi, som gått ut från det israeliska utbildningssystemet, judar och araber, lärde sig historia och samhällslära från böcker som förvrängde och dolde de svåra sanningar som lett till Israels bildande.

Sedan dess har jag lyssnat på så många fler personliga palestinska vittnesmål, fortsatt att läsa och lära mig om Nakban i olika historiska källor. 2003 började jag hålla ett årligt möte som har ägt rum sedan dess, mellan israeliska judar och arabiska medborgare på minnesdagen

och självständighetsdagen då folk kunde lyssna på varandras berättelser och dela sin förtvivlan och sitt hopp.

När jag läste en underökningsrapport nyligen – av Hagar Shezaf i Haaretz – om Israels försök att hemlighålla arkivdokument om Nakban fick jag en spark i magen. I och med den sparken fick jag ett antal insikter, inbegripet förståelsen av hur skör den moraliska grunden för Israels grundande var, och i vilken utsträckning som landets ledare försökte och fortsätter att försöka dölja det faktumet.

Den sionistiska skildringen porträtterade med stolthet och patriotism Israels militära seger över de ara-

biska arméerna 1948. Men när det gällde landets arabiska befolkning förvrängde den officiella skildringen fakta och dölde sanningen. Israeler fick lära sig att araberna påstods självmant ha flytt, som om vi inte behövde göra nån ansträngning för att befria landet. Det här är hur de som bildade staten byggde upp en berättelse som en hel generation barn, även mina föräldrar, uppfostrades med. Decennier senare får israeliska barn fortfarande lära sig just den berättelsen.

I den nyfödda statens ögon var det nödvändigt att skildra sakerna så. Israels ledare visste att de kunde förlora internationellt stöd om dessa krigsbrott skulle komma fram, särskilt massfördrivningen av civilbefolkningen (85 procent av den arabiska befolkningen tvingades i exil på grund av det sionistiska projektet).

Det är precis därför det var nödvändigt att dölja sanningen, på två nivåer. Den ena var praktisk – att tillåta Israel att upprätthålla goda relationer med andra länder. Den andra var inhemsk – att ha att göra med den judiska kollektiva självbilden som ser juden som både spirituellt och moraliskt överlägsen. Enligt den idén kunde judar inte göra något ont eller kallblodigt mörda någon. På ett personligt plan öppnade detta slags psykologi för extremister som lätt skulle kunna dömas men definitivt inte en grupp uniformerade soldater som genomförde order. Och om handlingarna som utfördes i namn

av judisk nationalism blir alltför aggressiva – vare sig det var 1948 eller idag – då måste det finnas något sätt att rättfärdiga dem.

De som bildade staten hade ett genuint behov av att berätta en rättfärdig historia om sig själva eftersom sanningen i det som hände inte matchade deras självbild som människor. Den stolta Nya juden som brukade jorden – den tuffa tsa-bar – förväntades handla moraliskt. När allt kommer omkring var han en del av det Utvalda folket, ett ljus för nationerna.

Ett av skälen till att vi inte har kunnat lösa den israelisk-palestinska konflikten på över 100 år beror på vår självuppfattning om det judiska folket på tre grundläggande plan: det traditionella-religiösa planet, enligt vilket vi är andliga och därför i grunden överlägsna alla andra nationer; det kulturella planet enligt vilket vi tror att vår moral är högre än alla andra nationers (detta kan ses som den sekulära tolkningen av det religiösa skiktet); och det historiska-sociologiska planet där vi uppfattar oss som de slutgiltiga offren för världens grymhet, manifesterad i antisemitism under loppet av västerlandets historia och fram till idag.

Det är det här sista planet som skapar det största mentala hindret för israeler eftersom det lurar oss att uppfatta att palestinier spelar samma offerroll som faraonerna, romarna, korstågen och nazisterna gjorde, snarare än att se dem som

Palestinska flyktingar leker i ett fattigt område i Gaza City, den 17 januari 2018. (Wissam Nassar/Flash/90)

ett folk som har stått emot sionismen sedan dess början, helt enkelt därför att den kommer på deras egen bekostnad.

Dessa tre komponenter i judisk-israelisk identitet ansvarar för klyftan mellan vår kollektiva höga självuppfattning och det aktuella sätt som vi har förhållit oss på gentemot palestinierna genom det senaste århundradet. Denna självbild av att vara ett högre stående och samtidigt evigt förföljt folk gör det möjligt för oss att fortsatt leva i denna klyfta utan att hamna i intellektuell motsägelsefullhet.

Om vi kunde ge upp uppfattningen om ”den mest moraliska armén och nationen i världen”, skulle vi kunna – 70 år senare – modigt se på oss själva, och med våra grannars ögon, och säga: ”Ja, detta är vad våra fäder som grundade staten, gjorde. Detta är vad det sionistiska projektet gjorde med oss. Vi erkänner det som hände.” Kanske kunde vi efter 70 år ha förstått att vi är en nation som vilken som helst – varken ett moraliskt mer överlägset folk eller det yttersta offret för världens antisemitism och som förtjänar kompensation på bekostnad av andra. Vi är människor som begått grymheter när vi kämpade för våra liv, vi är en nation med en förpliktelse att så gott vi kan ta andra med i beräkningen.

Judisk kultur, hebreiskan och vår nationella historia är båda viktiga och värdefulla för mig. Men jag vill ändå skilja dem från den paketlösning som binder dem till staten Israel under "Det utvalda folkets" fana och ständigt är förföljt. Vi är ett folk som alla andra med komplexa problem som kräver komplexa lösningar. Men vi borde sträva efter en mer moralisk lösning. Inte för att vi är judar utan för att vi är människor. Det är viktigt att vi tar ansvar för vårt fortfarande censurerade förflutna så att vi kan se oss själva som de vi faktiskt är – så att vi kan ta ansvar för och förändra den verklighet vi skapar åt oss och dem vi har omkring oss.

Michal Talya
är en israelisk psykoterapeut, socialaktivist och rabbinsk student vid Hebrew Union College. Hon har också grundat projektet "Together in Pain, Together in Hope", som sedan 2003 har hållit ett årligt möte med israeliska judar och palestinier vid Israels minneshögtid och självständighetsdag. En version av en artikel publicerades först på hebreiska i Local Call.

<https://972mag.com/learned-stop-worrying-recognize-nakba/142634/>

Översättning
Anja Emsheimer

Jag kan inte stödja en ideologi som grundar sig på judiska privilegier och förföljelse av palestinier

Den 9 augusti 2019 av
Alice Rothchild

EN VIKTIG DEBATT inom det amerikanska judiska samhället inbegriper även sionism och dess förhållande till judendom. I den nyligen utkomna antologin "Reclaiming Judaism from Zionism: Stories of Personal Transformation" reflekterar 40 rabbiner, forskare och aktivister över sina speciella intellektuella och känslomässiga resor som började med en obetingad kärlek till Israel. Liksom de övriga medarbetarna blev jag varse att ideologin i judisk

nationalism och den israeliska regeringens politik har korrumpert min uppfattning om judendomen och dess centrala religiösa och kulturella värden.

Jag växte upp i en familj från tiden efter den nazistiska förintelsen som såg skapandet av en modern judisk stat som ett mirakel som borde firas. Vi idealiserade kibbutzerna, sparade våra slantar för att kunna plantera träd på den karga marken, och

älskade de israeliska pionjärerens romantiska ideal: att få öknerna att blomma.

Liksom många judar var jag samtidigt stolt över mina progressiva politiska åsikter. Jag stödde medborgerliga rättigheter, kvinnors rättigheter, fackföreningar; det här var för mig ett levande uttryck för en religion som lovprisade att världen skulle botas och arbeta för rättvisa. Som en andra generationens invandrare var det också så som jag såg min roll i Amerika, ett land där mina morföräldrar (eller far-, AE) som flydde från pogromerna i Östeuropa, tidigt på 1900-talet fann ett hem även om det bara var bland de tuffa och klottriga ghettona i Brooklyn.

Min omvandling började i och med att jag utforskade de komplicerade problemen om kolonialism, imperialism, rasism och folkmord. Jag insåg att mina studier om USA:s tillblivelse lämpligt nog hade förbigått ursprungsfolkens undergång, slaveriets överlägsenhet, den ständigt närvarande rasismen och den europeiska kolonialismens roll. På samma sätt fanns det mycket i min hebreiska utbildning och sedan judiska uppfostran som lämnades outtalat om grundandet av staten Israel.

Jag upplevde ett uppvaknande när jag genom de israeliska och palestinska historikernas skildring lärde mig om den etniska rensningen av Palestina som de hade fått tillgång till från de nyligen öppnade statsarkiven. I och med att jag började

resa och arbeta i regionen, blev mina kontakter med progressiva judiska israeler och palestinier en styrka som jag inte kunde avvisa. Att stå vid en israelisk checkpoint på Västbanken med hundratals av oftast palestinska kvinnor och barn som väntade på en 20-årig tungt beväpnad israelisk soldat; att granska pusslen, trasiga tallrikar, lego och underkläder i spillrorna av ett bombat område i Gaza; att lyssna på kvinnor som tog tag i sina barn och sprang undan israeliska bomber 2014, och snubblade över blod och krossade kroppar – allt detta är erfarenheter som inte kan "bli osynliga".

Detta fick mig att ifrågasätta sionism, ideologin i judisk nationalism, där skapandet och försvaret av en judisk stat är det enda livskraftiga svaret på antisemitism. Jag erfor att det är en modern idé som fötts ur europeiskt judehat. Ideologin utformades utifrån europeisk bosättarkolonialism: bygg en stat i en vild region i världen och lär de kvarvarande infödda vad modernitet är. Sionism är också lackmustestet för att vara en god jude i Amerika. Jag började förstå att sionism i sig inbegriper att skada palestinier som bodde i det historiska Palestina när judar började emigrera tidigt på 1900-talet. 1948 när 750000 människor fördrevs och över 450 byar förstördes, tvingades det palestinska folket till slut att bära priset av den nazistiska förintelsen. Att Nakban (katastrofen) har fortsatt fram till dags datum med den israeliska regeringens rasistiska och militaristiska synsätt på det

utmanande projektet att dela ett land som två folk gör anspråk på.

Liksom många judar kan jag inte stödja en ideologi som grundar sig på judiskt privilegium och på förföljelse av andra folk. Det har varit katastrofalt för palestinier och djupt korruperande för judar. Det säger jag utifrån kärlek, inte självhat. Säkerhet för judar kommer inte genom att gå runt bilarna, bygga större murar och ännu mer invasiva drönare. Säkerhet får man genom att bygga koalitioner med andra grupper, genom att utveckla inkluderande samhällen som grundar sig på jämlikhet, demokrati och kampen mot den extrema militarismen och växande intoleransen som griper tag om världen.

Judendom utvecklades då diasporajudar skapade ett andligt svar på splittring och exil; en mångkulturell och mångnationell filosofi grundad på övertygelse och värderingar, inte på militär makt. Den mycket aktuella utvecklingen i politisk sionism stödjer behoven av en militariserad stat där historiskt judiskt offerande berättigar strukturella judiska privilegier och varje slag av våld i vad som kan kallas för "självförsvar".

Det är inte förenligt med en religion som grundar sig på kärleken till den andre och främjar rättvisa, och en kultur som stödjer mänskliga rättigheter och internationell rätt.

Efter århundraden av maktlöshet är det avgörande hur vi som samhälle sköter vår nya makt och våra privilegier för att en etisk judisk tradition ska kunna överleva, liksom en rättvis lösning på en sekelgammal strid i det historiska Palestina som utkämpas i vårt namn.

Alice Rothchild

är en författare, filmproducent och pensionerad förlossningsgynekolog från Seattle. Hon är författare till tre böcker, senast "Condition Critical: Life and Death in Israel/Palestine" och har bidragit med ett antal antologier, även "Reclaiming Judaism from Zionism: Stories of Personal Transformation".

https://www.seattletimes.com/opinion/in-cant-support-an-ideology-grounded-in-jewish-privilege-and-persecution-of-palestinians/?fbclid=IwAR0d6bNjISuVYH0LDnMkcO5R_08bKLk46UpMRg5-BISlf3cwLsIE1hpp3AA0

Översättning
Anja Emsheimer

**Jipf årsmöte
den 22 Mars
2020 kl. 15**

Jag heter Rachel och enligt Israel är jag en säkerhetsrisk

Rachel Marandett

JAG HETER RACHEL. Jag är judinna. Jag utövar inte någon religion, men min mormor och farmor är judinnor och jag betraktar mig som judinna. Därför är jag judinna.

Jag heter Rachel. Jag studerar religionsvetenskap och Mellanösternkunskap. Min forskning är inriktad på Förintelsen och konflikten mellan Israel och Palestina. Jag har studerat i Marocko och Tjeckien. Jag kan lite arabiska och hoppas snart lära mig mer.

Jag heter Rachel och arbetar ideellt med mänskliga rättigheter.

Jag heter Rachel och sommaren 2019 blev jag förhörd under en och en halv timme när jag försökte flyga från New Jersey till Tel Aviv. Över tio medlemmar i den israeliska säkerhetstjänsten, som arbetade för det israeliska flygbolaget El Al, turades om att fråga ut mig. Mitt liv, mina studier och min familj plockades isär. De grävde i mina arabiska och arabisk-amerikanska vänner, de bekantskaper jag gjort i Marocko, och i min forskning. Jag blev delvis avklädd och kroppsvisiterad. Alla mina tillhörigheter togs i beslag och undersöktes bakom stängda dörrar. En grupp män skrek åt mig att jag skulle ge dem lösenordet till min dator. Jag var rädd, men jag bestämde

mig för att inte ge efter. Jag blev då avbokad från planet.

När jag återvände till flygplatsen för en ombokning nästa dag togs jag ur kön till säkerhetskontrollen efter några minuter. Jag genomsöktes och blev noggrant förhörd igen. Mitt bagage och pass märktes med säkerhetsnivå 6 av 6. Eftersom jag förstod att det var mycket troligt att jag inte skulle få komma in i Israel efter att ha genomlidit timmar av förhör ännu en gång, bestämde jag mig för att inte på nytt försöka komma med på ett flyg med ett bolag som redan visat tydligt att de inte ville ha med mig att göra.

För att kunna genomföra forskning för min avhandling ville jag resa till både Israel och Palestina trots de allvarliga invändningar jag har mot den israeliska statens handlingar. Jag ville få en direktkontakt med det som jag studerar varje dag. Jag skulle resa med en forskargrupp som jag litar på och respekterar, så jag hade bestämt mig för att bortse från vissa av mina politiska perspektiv för att utnyttja ett stipendium som jag var lycklig över att ha fått.

Jag vet inte varför jag blev behandlad på detta sätt. När jag frågade fick jag bara ordet "säkerhet" till svar.

BDS-rörelsen (bojkott, desinvesteringar, sanktioner) är fredlig. Jag är fredlig. Och Israel, du kan också vara fredlig.

Det är inte för att jag vill in i Israel som jag vill berätta min historia. I själva verket vet jag att jag troligen aldrig kommer in efter att ha berättat den.

Jag vill berätta min historia för att om det här är det som den israeliska staten gör mot en 21-årig amerikansk judinna som forskar, vad tror du då att landet gör mot någon med en hudfärg som inte är lika vit som min?

Det var en jobbig erfarenhet. Förhör är plågsamma och utmattande. Dessutom hindrades jag från att utnyttja stipendiet och delta i resan som jag hade sett fram mot. Men hur är det för människor som hindras från att någonsin se sitt hem eller sin familj igen? Hur är det för människor som lever varje dag i rädsla för förstörelse, demolering och död i det friluftsfängelse vi kallar Gazaremsan?

Så nu ber jag den israeliska regeringen att omvärdera sina prioriteringar och sin säkerhetstjänst. Jag ber dem att kritiskt fundera över vad ordet "hot" betyder och vad eller vem som är ett sådant. Jag är det inte. Inte heller mina arabiska och arabisk-amerikanska vänner. En palestinsk 18-åring som besöker sina far- eller morföräldrar är det inte. Och inte heller nästan alla amerikaner, fransmän, tyskar, brasilianare, iranier eller marockaner.

Jag ber också den amerikanska regeringen att tänka om när det gäller det helhjärtade stödet för Israel, trots de brott mot mänskligheten som Israel begår och dess övriga oetiska handlingar. Jag ber USA att kritiskt fundera över vad demokrati innebär för vårt land och om det som Israel ägnar sig åt verkligen förtjänar att kallas "den gyllene standarden för demokrati i mellanöstern" som så ofta sker.

Slutligen ber jag de unga i USA och världen att arbeta för förändring. Vi är framtiden och vi har makten att förändra systemen som gör så mycket värre saker än att hindra en oskyldig amerikansk judinna från att komma med på ett plan till Israel. Stöd Palestina, stöd bojkottrörelsen och stöd mänskliga rättigheter eftersom ingen av oss någonsin ska ses som ett hot bara på grund av sitt utseende, namn, vänner eller var man varit.

Jag heter Rachel. Men skulle du ha läst den här historien om jag hetat Ruhee?

Jag berättar min historia för att vi lever i en värld där det inte är möjligt för alla. Jag berättar den för att det måste bli förändring. För mig.

Men ännu viktigare, för de människor som aldrig kommer att se sina hem eller familjer igen.

I Palestina. Och över hela världen.

Rachel Marandett studerar religionsvetenskap och Mellanösternkunskap på Pomona College. Hon har studerat i Marocko och Tjeckien inför sin avhandling om Förintelsen och den israelisk-palestinska konflikten. Hennes krönika har tidigare varit publicerad i Mondoweiss. Mondo-

weiss är en nyhetswebb som täcker amerikansk utrikespolitik i Mellanöstern, främst ur ett progressivt judiskt perspektiv.

<http://www.palestinagruppenstockholm.se/jag-heter-rachel-och-enligt-israel-ar-jag-en-sakerhetsrisk>

Det amerikanska militära stödet till Israel på 3,8 miljarder dollar årligen bör utnyttjas för att avsluta den fruktansvärda behandlingen av palestinier – Bernie Sanders

”Vi har rätt att säga till den israeliska regeringen att USA och våra skattebetalare och vårt folk tror på mänskliga rättigheter, vi tror på demokrati, vi accepterar inte auktoritärism eller rasism”.

Det sa Bernie Sanders vid en konferens den 28e oktober, organiserad av J Street.

Sanders sa att han strävar efter att bli den förste judiske presidenten i USA:s historia. Vidare sa han: ”Min lösning är att säga till Israel: Ni får 3,8 miljarder dollar varje år. Om ni vill ha militärhjälp måste ni ändra ert förhållande till folket i Gaza i grunden”.

”I själva verket”, tillade Sanders, ”tycker jag att det vore rättvist att hävda att några av de 3,8 miljarderna dollar borde gå direkt till humanitärt bistånd i Gaza”.

Sanders pekade också ut den israeliske premiärministern Benjamin Netanyahu, som han sade strävar efter en rasistisk och auktoritär agenda. ”Det är inte antisemitism att säga att Netanyahu-regeringen har varit rasistisk” sade Sanders till applåder. ”Det är ett faktum”.

Se Sanders hela framträdande på video:
commondreams.org/news/2019/10/29/sanders-says-38b-annual-us-military-aid-israel-should-be-leveraged-end-horrific.

Översättning
Jorge Buzaglo

Buma Inbar

Aktivist och människovän, pappa till Yotam som 1985 dödades i aktiv tjänst i Libanon

JAG HETER BUMA INBAR. Jag är född i Givatayim. Jag studerade vid Ken Borochoy i Givatayim. Min partner, Shula, och jag arbetade i Nahal vid Mishmar David. Vi gifte oss, och när Yotam, vår äldsta son, antogs i en enhet i Golanbrigaden, kändes det som en fullbordad. När han skickades till Libanon, hade han på sig en "Yesh Gvul"-skjorta och var medlem i ungdomsförbundet i "Peace Now".

Den 15 oktober 1995, tre dagar före min födelsedag som jag inte firat sen dess, befann han sig i en gammalmodig och oskyddad militärtransporter på en omärkt väg, på en omärkt plats, längst uppe i norr, och träffades där av en landmina. Sex soldater, även Yotam, dödades. I januari tog Yotams bästa vän livet av sig efter att han inte orkade leva längre i och med Yotams död. De är begravda bredvid varandra. Jag har alltid med mig ett foto på dem båda.

Jag gick igenom en mycket tuff tid rent psykiskt, depression och allt möjligt. Gudskelov kom jag ut ur det med hjälp utifrån. Vid den tiden befann jag mig bland grundarna till israelisk-palestinska familjers forum för efterlevande där jag upplevde palestinsk sorg. Jag hade många kontakter med palestinier. I det skedet grundade vi en grupp som bestod av föräldrar som förlorat en anhörig, borgmästare och pensionerade po-

litiker. Jag fick många önskemål om hjälp, och jag bestämde mig för att i huvudsak koncentrera mig på att arbeta med humanitära frågor. För mig är det här en win-win-situation. För det första hjälper det mig och för det andra gör det gott för många människor. Största delen av min tid gäller humanitära frågor, att följa palestinska patienter som lämnar, eller vill lämna Gaza för att få behandling i israeliska sjukhus, oftast i Tel Hashomer. Jag är där nästan varje dag. Jag har hand om att få och motta tillstånd till sjukhuset, medicinsk utrustning, mediciner... Det finns en flicka här med problem med andningen och lungorna och hon behöver en syrgasgenerator. Vi skaffade en bärbar syrgasgenerator till henne. Idag kan man se att den här flickan på tre eller fyra år som sitter vid det här bordet kan gå obehindrat.

Det finns bostadskvarter för palestinier som befinner sig mellan perioder av behandling. Att komma ut ur Gaza är svårt så man hittade en plats som heter Melonit. De bor där; vi kommer med mat till dem vilket inbegriper allt.

Vi organiserade en workshop för palestinska kvinnor två gånger i veckan. Omkring 15-20 kvinnor sitter runt bordet. När jag pratar om palestinska kvinnor, handlar det i allmänhet om en mor eller mormor

som följer med ett palestinskt barn som för det mesta kommer från Gaza. De flesta barnen har cancer. Så dessa kvinnor som jämt bryr sig om sitt barn, matar honom, pratar med honom, kommunicerar med honom, får ut mycket av den här workshopen, så vitt jag vet. Det ger nåt, det ger nåt för båda.

Dessutom har jag ett fotbollsprojekt som för samman israeliska och palestinska barn; det startade vi tillsammans med Hapoel Tel Aviv och i södra Mount Hebron. Då och då ordnar jag så att nya kläder, nya leksaker och nya böcker levereras till Gaza där de sedan lämnas till en NGO i Gaza. De fördelas till dem som behöver dem, till canceroffer. Jag tycker också om att sätta igång projekt och sen lämna över dem till en NGO eller nån mer organiserad person. Jag har två exempel: det ena är The Memorial Day 2006. Jag startade den första alternativa Memorial Day med 600-800 deltagare. Tanken var att få israeler och palestinier som mist en anhörig att samlas i centret i Tel Aviv just på The Memorial Day. "Combatants for Peace" har tagit på sig denna fråga och har gjort så sen dess.

För tjugo år sen startade jag Seaside Project. Jag sammanförde omkring 1000 ungar varje år, en del av dem kom till havet för första gången, och det här projektet är idag en stor succé.

Idag är detta allt jag gör, 24 timmar om dygnet, sju dagar i veckan, 365

dagar om året, och det som privatperson: min handväska, min telefon, mitt bränsle, min bil och min tid.

Jag arbetar inte för nån. Jag lyder inte nån. Ingen talar om för mig vad jag ska göra. Jag har en förpliktelse gentemot dem som skänker mig pengar, som litar på mig till 100 % att dessa insamlingar ska gå till vår gemensamma sak. För våra barn, för framtiden måste vi handla gemensamt.

Jag tror på den här meningen, "Regeringar skriver under avtal, människor sluter fred". Jag tror på att göra saker som gynnar båda sidor, palestinier och israeler, på alla områden, vare sig det är sport – jag organiserar fotbollsmatcher - eller musik, definitivt high-tech, jordbruk, alla slags joint ventures som båda parter har gemensamt, och där båda sidor har ett intresse i att göra så. Kombinationen av att göra saker tillsammans kan få våra ledare att inse att det finns andra möjligheter.

<https://tv.social.org.il/en/personal-interview-with-buma-inbar>
(men utifrån utskriften av intervjun)

Översättning
Anja Emsheimer

**Jipf årsmöte
den 22. Mars
2020 kl. 15**

FN tillbakavisar den tyska förbundsdagens beslut att kalla BDS antisemitisk

Utdrag ur Der Spiegel
den 25 oktober 2019

”**VI VILL UTTRYCKA** vår oro över att resolutionen uttrycker en besvärande trend att oproportionerligt begränsa yttrande-, mötes- och föreningsfriheten”, skrev byrån för FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter den 18 oktober till utrikesminister Heiko Maas (SPD).

Brevet var underskrivet av inalles fem särskilda rapportörer. David Kaye, ansvarig för försvaret av yttrandefrihet

Clement Nyaletsossi Voule, ansvarig för mötesfrihet

Michel Forst, ansvarig för aktivister för mänskliga rättigheter och deras situation

Michael Lynk, särskild rapportör om situationen för mänskliga rättigheter i de palestinska områdena, ockuperade sedan 1967;

Ahmed Shaheed, ansvarig för religionsfrihet.

”Beslutet blandar sig på ett oproportionerligt sätt i folks rätt att uttrycka sig politiskt i Tyskland, nämligen att uttrycka stöd för BDS-rörelsen”, sade brevet.

FN-representanterna efterfrågade också ett avsnitt som särskilt De gröna och Socialdemokraterna skulle ha uppskattat att ha med i resolutionen. Avsnittet avvisade uttryckligen anklagelsen om att

kritik av israelisk politik skulle vara antisemitisk. ”Kritiskt bemötande av israelisk regeringspolitik skyddas genom yttrande-, åsikts- och pressfrihet”, sade avsnittet som inte fanns med i resolutionen.

FN:s särskilda rapportörer kräver att förbundsregeringen i ett brev till minister Maas inom 60 dagar redovisar vilka lagliga slutsatser förbundsdagens resolution har och hur den är förenlig med Tysklands skyldigheter att skydda internationella mänskliga rättigheter. Dessutom borde regeringen förklara hur man garanterar att BDS-aktivister kan nämna kränkningar mot mänskliga rättigheter ”utan otillbörliga restriktioner”. Författarna refererar till uppmuntrade domstolsbeslut i Köln och München där pro-BDS-grupper framgångsrikt har väckt talan mot restriktioner.

Kontoret för högkommissarien för mänskliga rättigheter i Genève är ett överstatligt FN-organ för skyddet av mänskliga rättigheter. Hon ger råd och rapporter till FN:s generalsekretärare.

<https://www.spiegel.de/politik/deutschland/vereinte-nationen-uno-ruegt-antisemitismus-beschluss-des-bundestags-a-1293375.html>

Översättning
Anja Emsheimer

Att exploatera och göra vinst: palestinier tvingade att betala en förmögenhet för att arbeta i Israel

Amira Hass, den 23 oktober 2019
i Haaretz (förkortat av redaktionen)

OMKRING EN HALVTIMME tidigare lyckades de komma igenom en av vägkorsningarna från Västbanken in i Israel, d.v.s. de hade tillstånd att komma in. Den tidiga tidpunkten visar att de är arbetare, och de väntar där av två skäl. Antingen har deras transport till arbetet inte kommit än, eller så väntar de på någon som kan anställa dem.

En av dem är Maher, 34, från området kring Jenin, som i augusti och september dagligen väntade på andra sidan av Sha'ar Ephraim-korsningen (mellan Tul Karm och Taibeh) på någon som behövde en målare eller hantverkare.

Maher tillhör den kategori av palestinier som är tvungen att köpa ett israeliskt arbetstillstånd. En studie nyligen som Bank of Israel gjort uppskattar att ca en tredjedel av arbe-

tarna på Västbanken måste göra så; således betalade 2018 mer än 20 000 människor nästan en halv miljard shekels (1.4 miljarder SEK) till mellanhänder och israeliska företag och arbetsgivare.

Var och en betalar mellan 1500 och 2500 shekels i månaden – vilket är mellan en tredjedel och hälften av deras möjliga försörjning. Maher betalade 2500 shekels i augusti och 2500 i september, men han uppskattar att han inte arbetade mer än 20 dagar under hela den två månader långa perioden. Efter att ha dragit av resekostnaderna fick han bara några hundra shekels kvar varje månad.

Aktivister på fältet i rättighetsgrupperna Kav La'Oved och Machsom Watch säger att de har hört att större summor betalats för varje tillstånd. Den här handeln med tillstånd är olaglig, och det är onödigt att säga - vare sig det är ett riktigt tillstånd eller ett köpt sådant – alla tillstånden

JIPF-BLADET I DIN MOBIL • DATOR • SURFPLATTA

Till våra läsare,

Hjälp oss spara pengar och miljön.

Du kan få JIPF-bladet som pdf-fil istället för på papper.

Skicka ett e-mail till redaktionen@jipf.nu så fixar vi det.

Shalom!

Redaktionen för JIPF-bladet

går naturligtvis genom den vanliga säkerhetskontrollen.

Studien som Bank of Israel publicerade i slutet av september backar upp en bedömning som Kav La'Oved gjorde för fem år sen och som erbjuder lagligt stöd och råd till arbetare från olika grupper vars rättigheter inte skyddas av Israels fackförening Histadrut. Rapporten från maj 2014 sade att döma av 100 arbetares enkätsvar så är mellan 25 och 30 procent av de palestinska arbetarna tvungna att köpa sina tillstånd.

Den nya studien ger också en försiktig uppskattning av vinsterna i den olagliga businessen med tillstånd 2018: 122 miljoner shekels. De här pengarna delas av mellanhänder, israeliska tjänstemän och arbetsgivarna vars namn framgår på tillstånden.

Studien försöker inte att uppskatta hur vinsterna har fördelats bland de olika inblandade. Khaled Dukhi, en arbetsmarknadsjurist inom Kav La'Oved säger att denna praxis brer ut sig för var dag "eftersom det är lönsamt, faktiskt ännu mer än att hyra en arbetare. Det som verkligen är störande är att alla känner till denna praxis och vem som är inblandad – israeler och palestinier, judar och araber".

Studien nämner en dom från 2013 där en israel ledde ett olagligt nätverk som bedrev handel med tillstånd. Han mutade två israeliska

tjänstemän, och med hjälp av fyra palestinska mellanhänder sålde han 1341 arbetstillstånd för fyra miljoner shekels mellan 2007 och 2010. Maher berättade för Haaretz att han betalade pengarna på ett kontor som arbetar öppet i Jenin och hävdar att man är ett advokatkontor. Omkring en månad senare talade kontoret om för honom att hans arbetstillstånd väntade på honom. I bästa fall hittar de palestinier som måst köpa ett tillstånd, ett arbete för längre tid och hos en och samma arbetsgivare. I värsta fall använder de sig av det falska tillståndet för att söka en tillfällig, daglig anställning. Ibland kan det ta två eller tre månader för att hitta ett arbete. Ibland förfaller tillståndet innan de lyckas.

Denna handel med tillstånd som utvecklats under de senaste 30 åren känner myndigheterna väl till, och det skulle inte vara svårt för dem att få tag i de inblandade, särskilt arbetsgivarna. Handeln med tillstånden är möjlig eftersom regeringen å ena sidan sätter upp kvoter för palestinska arbetare i varje företag där dessa arbetare tillåts arbeta, och å den andra sidan binder det upp arbetarna till en specifik arbetsgivare; en person kan få ett israeliskt arbetstillstånd bara om byggföretaget, vårdhemmet, fabriken, gården eller restaurangen har ansökt om att anställa honom.

Arbetsgivarens ansökan om en specifik arbetare är underordnad löneavdelningen på Interior Ministry's Population and Immigration Aut-

hority. Avdelningen inväntar tills det är uppenbart att ingen israel vill ha jobbet, sen väntar man på District Coordination and Liaison Office (som är underordnad Defense Ministry's Coordinator of Government Activities i territorierna) för att säkerställa att arbetaren inte är förbjuden att lämna Västbanken (vare sig det är av israelisk polis eller Shin Bets säkerhetstjänst).

Arbetstillståndet som utfärdas av personal för detta vid District Coordination and Liaison Office, väntar på arbetaren vid det palestinska arbetsmarknadsdepartementet. Proceduren avskräcker många arbetsgivare eftersom den är lång och kräver koordination av flera officiella företag.

De högsta kvoterna för palestinska arbetare finns inom byggsektorn, följt av jordbrukssektorn. En del företag och arbetsgivare har en låg kvot, och en del tillåts inte att hyra in palestinier alls. Å andra sidan finns det arbetsgivare som inte fyller sin kvot och kan tjäna pengar vid sidan om genom att hitta "verkliga" arbetstagare som betalar en rejäl slant genom detta skumma arrangemang. Det sker utöver de arbetsgivare som underrapporterar till löneavdelningen de löner som betalats så att de kan kringgå skatter och andra avgifter.

"Sedan jag började mitt arbete i Israel för tre år sen, har jag betalat för dessa arbetstillstånd", Diab, 30, far till två barn från en by nära Nablus,

enligt Haaretz. "Arbetsgivaren som finns med på listan för mitt tillstånd är inte den jag arbetar för. Nu är det semestertider i Israel, det är stängt på Västbanken och vi kan inte åka därifrån. Det bryr sig arbetsgivaren inte om, han som sålde tillståndet; han kräver hela betalningen, 2500 shekels, som jag måste betala i början av varje månad, även fast han vet att jag bara kommer att arbeta 15 dagar. Det är samma summa, även om jag vore sjuk och stannade hemma."

...

Sylvia Piterman och andra kvinnor från Machsom Watch hjälper palestinier att erhålla eller återfå tillstånd att komma in i Israel genom att skriva till de israeliska myndigheterna och lämna in en petition till israeliska domstolar. Under sina 14 år med volontärarbete har hon kommit att känna tusentals palestinska arbetare och deras belägenhet. Hon säger att hon har sett fall där arbetarna måste betala sex månader i förväg för ett tillstånd.

"Om en person oavsett anledning, inte får komma in under en tid och av skäl som inte beror på honom [som exempelvis som del av det kollektiva straff en by eller familj fått, eller därför att han vägrade att samarbeta med Shin Bet], då får han inte pengarna tillbaka", säger hon.

...

Enligt webbsidan för koordinatorn hos myndigheterna i territorierna,

arbetade före de judiska hösthelgerna i år 81 000 palestinier i Israel. Om vi tillämpar de resultat som Bank of Israel granskar åt dem, är det ca 27 000 av dem som köpte sina arbetstillstånd, och vinsterna för nätverket med tillståndshandeln nådde på årets första nio månader 122 miljoner shekels.

...

Enligt rapporterna från Kav La'Oved är ett typiskt skäl till att knyta palestinska arbetare till deras arbetsgivare detta att arbetsgivare fungerar som en överordnad del av Israels försvarsadministration. Men arbetsgivaren kan också missbruka detta förhållande: Med ett enda telefonsamtal kan han upphäva ett arbetstillstånd om arbetstagaren till exempel kräver alla de sociala förmåner han har rätt till, eller om arbetsgivaren vill undvika att betala pengar som han är skyldig arbetaren.

Under dessa omständigheter är det klart att en arbetare tänker efter ordentligt innan han ställer några krav på sin arbetsgivare, även om arbetsvillkoren utnyttjar och kränker hans rättigheter som anställd, säger Kav La'Oved.

Förvrängningarna som resulterar i att palestinska arbetare knyts till sina arbetsgivare har inte undgått myndigheterna.... Enligt styrekonomens rekommendationer beslöt regeringen i december 2016 att genomföra en reform som gradvis skulle eliminera bandet mellan den

palestinska arbetaren och en specifik arbetsgivare. Genomförandet har gått långsammare än utlovtats.

Reformen lanserades som ett pilotprojekt i Atarots industrizon mellan Jerusalem och Ramallah; resultaten därifrån kommer att bli avgörande för att se om det har blivit någon utveckling därav. I tre år har palestinier kunnat få sju dagars temporära inresetillstånd – ett var tredje månad – som lät dem komma in i Israel för att söka jobb. Men att få ett temporärt inresetillstånd eliminerar inte nödvändigtvis behovet av att köpa ett arbetstillstånd av arbetsgivaren som hyr in dem eller en helt annan arbetsgivare som inte fyllt sin kvot med arbetare. I slutet av året ska reformen introduceras i byggindustrin; inget datum har angetts för tjänster eller tillverkning.

...

Piterman i Machsom Watch som fram till sin pensionering var en högre tjänsteman vid Bank of Israel, låter inte särskilt optimistisk om att ta bort denna praxis. "Visserligen är den besudlad av korruption och den är olaglig. Men så länge som något alternativ inte har föreslagits, kommer den att fortsätta eftersom livet är starkare än lagar," säger hon.

Kav La'Oved försökte i åratal att driva på inte bara de israeliska myndigheterna utan även palestinerna att ingripa för att kontrollera handeln med tillstånd. Försöket förnyades, organisationen meddelade Haaretz

efter att Mohammad Shtayyeh i april blev palestinsk premiärminister. PA:s regering beslöt vid ett möte den 15 oktober att ingripa för att få bort den olagliga handeln med tillstånd – om än utan detaljer för hur detta skulle uppnås.

Enligt en rapport om beslutet på en palestinsk webbsida med banknyheter uttryckte arbetarna tvivel på den palestinska regeringens förmåga

att avsluta denna praxis; en av dem sade att han hade hört ”många löften i denna fråga men de genomfördes aldrig”.

<https://www.haaretz.com/israel-news/premium-every-third-palestinian-worker-in-israel-is-forced-to-buy-a-work-permit-1.8016313>

Översättning
Anja Emsheimer

Palestinska arbetare vid Maya Foods går med i WAC-MAAN för att slåss för sina rättigheter

Den 2 september 2019, WAC-MAAN

EFTER ÅRATAL AV passivitet i rädsla för permitteringar har arbetare vid Maya Foods Industries tagit initiativet till att gå med i fackföreningen WAC-MAAN. Maya Foods Industries är en av de största fabrikena i bosättningen Mishor Adumims industriområde. WAC-MAAN har varit aktiva i Mishor Adumim-området i över ett årtionde och etablerat sig som en röst för arbetarna.

Att bilda fackföreningen vid Maya Foods är den största och viktigaste utmaningen som WAC har satt igång i zonen. Vid vår publicering av denna rapport (den 1 september 2019) är kampen långt ifrån över.

Maya driver en modern fabrik med produktion för både hemmamarknaden och internationella marknader. Företaget som anses vara framgångs-

rikt, har ca 220 människor anställda, varav majoriteten är bosatta inom PA:s område. Det anses vara ett av de största företagen i Mishor Adumim där ca 5000 boende från PA-området är anställda. En del av de anställda vid Maya har arbetat där i över tjugo år utan lönebesked, utan sociala förmåner och med lagstadgade minimilöner eller ännu lägre.

De nyanställda som företaget har hyrt in får en lön på 150 NIS (42 dollar) om dagen under de första månaderna för arbete och resor. Lönen för en arbetare som lägger ner i snitt tio timmar om dagen borde enligt lagen om minilön (inklusive resekostnader) vara minst 80 dollar – två gånger mer än vad dessa arbetare får. Arbetare som arbetat länge och har yrkeskunskap i att sköta maskiner får minilön utan övertidsbetalning, ingen pensionsfond eller betald semester.

Det här sättet att anställa folk är inget undantag. Ett stort antal fabriker i bosättningar anställer palestinska arbetare för låg lön, utan sociala rättigheter och utnyttjar därmed den höga arbetslösheten inom PA:s område. Under många år kontaktades WAC-MAAN av ett antal arbetare vid Maya men misslyckades med att bilda en fackförening p.g.a. arbetarnas farhågor. Trots deras svårigheter och vrede över sina villkor fruktade de att någon som vågade söka rättvisa skulle få sparken med en gång.

Därav den dramatiska karaktären i fabriksarbetarnas initiativ i augusti att försöka bilda en fackförening genom WAC-MAAN. Inom bara ett par dagar gick över hundra personer med, långt över den tredjedel som krävdes för att etablera WAC-MAAN som fackföreningsombud. Vid det första mötet tisdagen den 13 augusti kom dussintals av arbetare till ett kafé nära Jericho; en spänd och uppörd stämning rådde. Efter tjugo år av att ha blivit utnyttjade vågade de bilda en fackförening. Alla var medvetna om att en namnunderskrift för medlemskap i WAC-MAAN utgjorde en utmaning mot deras arbetsledare och mot företaget i sin helhet.

Atmosfären var laddad. WAC-MAAN:s verkställande direktör, Assaf Adiv, förklarade att ett kollektivavtal skulle reglera deras anställning, säkra deras juridiska rättigheter och förmåner samt inkludera en kompensation för tidigare nekade sociala rättigheter. Han betonade att organisatörerna i WAC-MAAN var

engagerade i deras kamp, förstod betydelsen av det steg de tänkte ta och inte skulle låta företaget skada dem.

Ledningen för Maya svarade med vrede. Efter att WAC-MAAN den 14 augusti hade meddelat företaget att man nu var facket's ombud, svarade företaget med att försöka knäcka arbetarna. De som hade fotograferats i ett inlägg på Facebook vid mötet nära Jericho hotades med orden "Alla som framträder med sitt foto kommer att få sparken". Företaget förstod att arbetarnas beredskap att gå med i WAC-MAAN även med foto betonade deras mod. Senare avskedade företaget tre av arbetarna under förevändning av kostnadsminskningar, trots att man samma dag hyrde in åtta andra från en arbetskraftsförmedling. När en av de avskedade frågade hur företaget kunde skära ner på arbetskraft samtidigt som man anställde andra, svarade förmannen, "Arbetare från en arbetskraftsförmedling är billigare och har inte nån fackförening." Dessutom försökte företaget att få arbetarna att ansluta sig till Histadrut Leumit (en fackförening som på sin webbsida skriver: "grundades 1934 av Zeev Zabotinsky" - grundaren av högerpartiet Likud). De som vägrade hotades med "Alla som inte skriver på kommer att få sparken". Det bör noteras att trots dessa hot var det inte en enda arbetare som hade gått med i WAC-MAAN som återkallade sitt beslut. Många tog kontakt med WAC-MAAN med önskan att få sin underskrift om att gå med i den här gula fackföreningen återkallad.

Som svar på företagets ovilja tillkännagav WAC-MAAN den 20 augusti en arbetskonflikt och strejk som enligt lag kunde påbörjas 15 dagar efter aviseringen, d.v.s. den 4 september. I ljuset av att mycket viktiga fackföreningsaktivister hade avskedats, lämnade man in en brådskande uppmaning till arbetsdomstolen i Jerusalem med krav på ett interimistiskt domstolsföreläggande mot de avskedade. Uppmaningen behandlades i domstolen samma dag och i närvaro av sju arbetare. För första gången i livet mötte de sina chefer på en jämlik basis – en stärkande erfarenhet. Vid förhöret var det uppenbart att Udi Wertheimer, en av ägarna, och Mickey Sinai, förmanen, var förvånade och besvärade av deras mod.

Domare Daniel Goldbergs första beslut inbegrep upphävandet av uppsägningen av två arbetare och att en till arbetare återinsattes nästa dag. Detta återspeglade trovärdigheten i deras krav och fick en ny avskräckande effekt. Att återinsätta avskedade arbetare hade aldrig tidigare hänt hos Maya. Vi fick höra från många att efter årtal i ett företag där de hade blivit behandlade som

slavar, kände de sig för första gången fria. En av dem sade, ”Hittills har vi levt i slaveri. WAC-MAAN är vår befriare”.

Arbetare sade också att de inte trodde på ett enda ord från sina chefer, och förvisso inte på deras löften att höja löner eller förbättra deras villkor om de lämnade fackföreningen. De förstod att endast en fackförening kan tvinga ledningen att skriva ut lönebesked och betala för övertid, pensionsfonder och semestrar.

Arbetarnas modiga ställningstagande visar på den höga nivån av förtroende som WAC-MAAN fått bland palestinier som följt deras omfattande aktivitet i Mishor Adumim, inbegripet då att de i juli skrivit under ett andra kollektivavtal med NA Metal Industris Plant, liksom ett tidigare med Zarfati Garage. Vi bevittnar ett växande uppror bland palestinska arbetare.

WAC-MAAN publicerade nyligen en utförlig rapport om ”A decade of organizing Palestinian workers in the Israeli occupied settlements”.

Översättning
Anja Emsheimer

**Jipf årsmöte
den 22. Mars
2020 kl. 15**

Physicians for Human Rights (PHRI) träffar palestinsk premiärminister

*Ran Goldstein, Physicians for Human Rights Israel (PHRI) via gmail.
mcsv.net, 22.10.2019*

KÄRA VÄNNER,

I onsdags hade vi ett ovanligt möte med den palestinska premiärministern Mohammad Shtayyeh på hans kontor i Ramallah. Shtayyeh tillträdde för flera månader sen och uttryckte sitt intresse för att träffa PHRI och tidigt under sin mandatperiod bekanta sig med vårt arbete. Under mötet diskuterade PHRI-personal och volontärläkare, även de som besöker Gaza varje månad som en del av våra läkargrupper, olika sätt att lindra de svårigheter som invånarna i Gaza har att få läkarvård utanför Gazaremsan, den fortsatta sjukvårdskrisen i Gaza och på Västbanken samt bristen på mediciner och sjukvårdsmaterial. Den palestinska premiärministern tackade PHRI för vårt arbete genom åren, vår kamp mot ockupationen, vår solidaritet med det palestinska folket och vårt engagemang för att göra vårt bästa och hjälpa varje patient som kommer till oss när som helst. Premiärministern uppmuntrade oss att fortsätta vårt arbete på Västbanken och Gazaremsan samt uttryckte hopp om att det israeliska fredslägre skulle växa. "Jag är för en politisk delning och ekonomisk kontakt", talade Shtayyeh om för delegationen.

Ett annat ämne som man diskuterade på mötet var det beslut som den palestinska myndigheten hade tagit för några månader sen: att sluta hänvisa palestinska patienter till israeliska sjukhus.

Shtayyeh sade att beslutet grundade sig på det som han beskrev som en "stöld" och en exploatering av patienter av israeliska sjukhus; han förklarade det med att tiden för hur länge palestinska patienter är inlagda är särskilt lång, och kostnaderna för vården högre än den för israeliska patienter. På så vis berikar sig israeliska sjukhus på bekostnad av den palestinska myndigheten. Shtayyeh tillade att sjukhusen nekar den palestinska myndigheten att granska dem eller få ha en oberoende revisor där för att övervaka faktureringen. Premiärministern betonade att ett annat skäl till att sluta skicka remisser till israeliska sjukhus var en önskan att investera i och utveckla det palestinska sjukvårdssystemet till att bli självständigt och bjuda in israeliska läkare att arbeta på sjukhus på Västbanken snarare än att palestinska läkare och patienter måste åka till Israel. "I stället för att Mohammed får komma till berget, får berget komma till Mohammed", sade han med ett leende.

Samtidigt med kritiken av Israel och Hamas på Gazaremsan välkomnade Shtayyeh allt samarbete i hälsofrågor och sade att han uppmuntrade PHRI:s arbete på Västbanken, i Gaza och i sin helhet.

Som en organisation med engagemang i rätten till hälsa måste vi fortsätta att arbeta så hårt vi kan för att se till att palestinska patienter inte lider skada av att man slutat skicka remisser till israeliska sjukhus, och samtidigt vidta stödjande åtgärder för att utveckla och förbättra det palestinska hälsosystemet så att det kan bli oberoende – i en anda av premiärministerns uttalanden. Anklagelserna om att ha tagit för mycket betalt måste undersökas

noggrant och seriöst, och israeliska sjukhusremisser för palestinier måste vara transparenta.

Så länge som ockupationen fortsätter, förblir Israel ansvarigt för palestinernas liv, och ansvaret inbegriper att hitta lösningar för dem vars läkarvård inte betalas av den palestinska myndigheten. Det är priset för ockupationen.

Vänliga hälsningar,
Ran Goldstein,
Physicians for Human Rights,
verkställande direktör, Israel.

http://www.kibush.co.il/show_file.asp?num=80972

Översättning
Anja Emsheimer

2020 års medlemsavgift

Snart är dags att betala medlemsavgiften!

JIPF är en ideell förening! Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:

- 290 kr medlemskap inkl. JIPF-bladet •
- 540 kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet •
- 140 kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet •
- 190 kr endast JIPF-bladet •

plusgiro **475 29 17-7**

OBS: glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

• Elections coming.
• Candidates speak
• About all subjects
• But avoid
• Dirty words like
• “Occupation”
• “Palestinians”
• “Settlements”
• And the dirtiest
• Of all:
• “Peace”.

• Yet this is the subject
• That will determine
• Our Future.
• Published in “Haaretz” - May 4, 2012

Den palestinska myndigheten stänger 59 palestinska webbsidor och sociala mediekkanaler som är kritiska mot Abbas

Jack Houry, Haaretz
den 22 oktober 2019

TIDIGARE DEN HÄR veckan beordrade en domstol i Ramallah att 59 palestinska webbsidor, bloggar och Facebook-sidor skulle stängas som är motståndare till den palestinska myndigheten och PA:s president Mahmoud Abbas.

Beslutet hade fattats på begäran av den palestinska åklagarmyndigheten, men man antog allmänt att äldre PA-tjänstemän låg bakom detta. Åklagaren argumenterade i sin petition till domstolen att dessa sidor sprider skadligt innehåll om PA och dess tjänstemän och troligtvis används för att framkalla laglöshet.

En del av de stängda webbsidorna är mycket populära bland palestinier och i övriga arabvärlden. En del rapporterar kritiskt om utvecklingen på Västbanken och i Gaza, medan andra identifierar sig med Hamas, Islamiska Jihad och Mohammed Dahlans grupp, en av Abbas ledande motståndare. Listan inbegriper webbsidan arab48 med bas i Haifa som solidariserar sig med Balad-partiet.

Sociala medier och mainstream medier kritiserade PA:s beslut att försöka stänga de palestinska webbsidorna, fastän man inte försökte stänga israeliska webbsidor. Den palestinska pressammanslutningen beskrev beslutet som en "svart dag för palestinsk journalistik och ett ödesdigert slag mot yttrandefriheten på den palestinska arenan". Man noterade att beslutet grundade sig på en order av Abbas 2017, och att man vid det tillfället hade varnat den palestinska regeringen för följderna för yttrande- och pressfriheten.

Man tillade att åklagarmyndighetens begäran kränkte ett avtal med regeringen där palestinska medier skulle få verka fritt och i skydd av yttrandefriheten.

<https://www.haaretz.com/middle-east-news/palestinians/.premium-pa-blocks-59-palestinian-websites-blogs-facebook-pages-critical-of-abbas-1.8016398>

Översättning
Anja Emsheimer

De israeliska angriparna från bosättningarna belönas

Amira Hass, Haaretz,
den 22 oktober 2019

DET ÄR ETT SYSTEM – att utöva våld med arméns fulla stöd och i syfte att på daglig basis utvidga området som palestinier fördrivits från.

Lyckligtvis attackerar de också vart femte år israeliska soldater. Det gör det möjligt att åter rapportera om det regelbundna, självsäkra våldet av samma israeliska judiska bosättare på "kullarna" på Västbanken med sina rituella fransar och kalotter och sin kärlek till den allsmäktige.

Och när den dagen kommer, och det gör den, då kommer de att förorsaka ännu värre skada mot soldaterna som gör sin obligatoriska armétjänst än vad som hände i söndags i bosättningen Yitzhar. Ni, deras föräldrar, får bara skylla er själva för att ni tillåter era söner att ge sig av för att försvara detta statsunderstödda tjuvaktiga projekt och israelerna som stjal mark på Västbanken.

Upprorsmakarna från bosättningar och utposter på Västbanken borde vara tacksamma. Deras antal skulle inte ha ökat, ej heller skulle deras makt ha ökat om armén, polisen och den civila israeliska administrationen på territorierna inte i årtionden hade hanterat dem med silkesvantar, hjälpt dem att ta över ännu en bit mark, för att anfälla och fördriva ytterligare en palestinier och ännu

en hjord med getter från deras betesmark och sätta eld på ännu en olivlund.

Vill ni ha ett exempel på den här behandlingen med silkesvantar? Just som jag skriver denna kolumn på måndag eftermiddag, hindrar israeliska soldater bönder från den palestinska byn Burin från att komma åt sina planteringar för att skörda oliver. Jag upprepar: deras mark, deras olivlund, deras träd.

Lunden ligger på sluttningarna till en kulle där den olagliga bosättningen Yitzhar byggdes och där obehöriga och olagliga utposter också finns. Lunden ligger nära den plats där maskerade judiska israeler med käppar och stenar förra onsdagen attackerade volontärer från Rabbis for Human Rights, inklusive den 80-årige rabbi Moshe Yehudai. Volontärerna hade följt med olivbönderna från Burin i hopp om att deras närvaro skulle garantera palestiniernas säkerhet.

Men som det visade sig hindras inte angriparna från utposterna från att angripa åldringar eller rabbiner när de får lust att utföra sin heliga uppgift. Rabbi Yehudai fördes till sjukhus där man fann att förutom skadorna i huvudet, hade han brutit en arm.

De som hade angripit rabbin hade kommit från bosättningen Yitzhar

och dess växande antal utposter i närheten. Det är också därifrån som de som attackerade israeliska soldater två gånger på en vecka kom från, nu senast i söndags. En dag senare belönade den israeliska armén angräparna genom att göra precis vad de hade velat: de hindrade palestinierna från att skörda sina oliver.

Ett dokument med rubriken ”Ett meddelande utfärdades i måndags om avstängning av mark (inträde eller närvaro) till de palestinska olivodlarna och volontärer från Israel och från utlandet som hade anslutit sig till dem. Marken som måste stängas av beskrevs som ”begravningsplatsen nära Yitzhar”. Det var underskrivet av Col. Sagiv Dahan, befälhavare för Samaria-brigaden.

Varje palestinsk plantering eller betesmark som den israeliska armén hindrar palestinier från att nå blir en del av reservmark till att anlägga en obehörig utpost i framtiden. Hur kunde utposter expandera och bli fler om det inte var för att armén gett order om att utestänga palestinier från den marken?

Och det är inte bara runt Yitzhar. En annan obehörig, olaglig utpost expanderar just nu inför våra ögon i norra Jordandalen. Den heter Shirat Ha’asavim. Den upprättades för ca tre år sen vid Al-Hima på mark som tillhör den palestinska staden Tubas, den har varit ett horn i sidan på palestinska herdor och har begränsat området där de kan valla sina hjordar.

Den civila administrationen utfärdade en order om att stoppa byggarbetet vid utposten, men det har fortsatt att bre ut sig. Två par bor där, uppenbarligen med ett barn eller två, tillsammans med en hjord får och flera hästar, och soldater skyddar dem. Efter Yom Kippur kom en bulldozer och började ploga upp en väg till Givat Salit, en laglig, jäkla plats, en olaglig bosättning som godkändes retroaktivt. Armén fick rapporter om det olagliga byggandet på palestinsk mark, vilket också är en våldshandling, men bulldozern fortsatte sitt arbete.

Det här är ingen vildsint handling. Det är ett system – våld utförs med arméns fulla stöd och i syfte att dagligen expandera på det området varifrån palestinier har fördrivits. Bosättarna är också soldater som utför order uppfifrån: att stjäla. Skillnaden är att de kompenseras generöst – med mark, boskap, bidrag och senare ett trevligt hem.

När den dagen kommer då en from jude dyker upp från Shirat Ha’asavim och anfaller en soldat, kommer även denna invånare i utposten att belönas. Kanske kommer en armétruck och plockar upp de palestinska herdarna och fördriver dem till Jordanien.

<https://www.haaretz.com/opinion/.premium-rewarding-the-israeli-attackers-in-the-settlements-1.8013352>

Översättning
Anja Emsheimer

Den tragiska vandringen som inte har något att göra med landskapet och marken

Vattenkällan i Ein Bubin, där Rina Shnerb dödades, är fortfarande tillgänglig för byborna i Dir Ibzi. Israeliska bosättare har tagit över angränsande källor, och de skryter stolt med att palestinier ”sällan syns där längre”.

Amira Hass, Haaretz
den 26 augusti 2019

UNDER DE SENASTE 30 åren har de olagliga bosättningarna Dolev och Nahliel samt de obehöriga utposterna mellan dem tagit kontroll över mer än 15 000 dunams (3700 acres) av palestinsk mark. Det har förstås inget att göra med mordet på Rina Shnerb förra veckan. Genom våldssamma attacker, vandalisering av egendom och träd, militära order och avspärningar hindrar israeliska medborgare och armén invånarna i sex palestinska byar från att komma åt sin mark – sina planteringar, fält och betesmarker. De sex byarna är Al Janya, Ras Karkar, Deir Ammar, Beitillu, Mazra al Qibliya och Kobar. Det har förstås inget att göra med att Rinas bror och far, Eitan och Dvir Shnerb, skadats.

Gush Talmonim, som det här stora området heter, skiljer palestinska byar från varandra och styckar upp den västra delen av Ramallahdistriktet i ett antal enklaver utan förbindelse med varandra.

Som sagt, det kan inte finnas något samband mellan dessa fakta och den explosiva anordningen som i fredags detonerade på samma plats.

Vägarna och stigarna som en gång förband t.ex. Ein Qiniya och Al Janya, är blockerade för palestinier. Vägarna och stigarna i området (som uppgår till ca 60 km) – de allmänna byggda på exproprierad palestinsk mark, de ej allmänna anlagda av bosättare – är tömda på palestinska fordon. Bergen, kullarna och dalarna ligger bortom gränsen för palestinska vandrare. Men varför koppla samman allt detta med en bomb som placerats där av okända gärningsmän?

Det finns nio naturliga källor som porlar i området. De och deras biflöder har försett palestinskt jordbruk med vatten och blivit platser för avkoppling och rekreation för bybor och stadsbor; fem av dem har tagits över av bosättare. De hindrar palestinier från att komma till vattnet och kunna använda sig det. Detta har förstås inte heller nåt att göra med fredagens attack.

På byarna Ras Karkars och Deir Ammars marker finns Al-Nabi Anir-moskén bland vinpressar, begravningsgrottor, ruiner och ett gammalt bevattningssystem från källorna i området. Men denna pärla blev ju-

daiserad och heter nu Ayanot Aner. Sedan tidigt på 2000-talet, ungefär vid tiden för att den obehöriga bosättningen/utposten Zeit Ra´anan grundades, började israeliska medborgare att attackera palestinier som gick dit. De okända israelerna, en del av dem beväpnade, attackerade herdare och lantbrukare, stal boskap och förstörde olivträd. Som ett resultat av detta undvek palestinier den farliga platsen.

2014 renoverade tonåringar från utposten Neria webbsidan ”som har försumrats”, som den (hebreiska) webbsidan Eretz Hamayanot [”källornas land”] lägger fram det: ”Man grävde bassänger, satte upp bänkar, anlade stigar och satte upp partytält. Nu är det en plats för rekreation och en turistattraktion för israeler.” Eretz Hamayanot nämner inte att platsen försumrats eftersom israelernas våld hindrar palestinska invånare. Men hur som helst, det är tveksamt om folk som placerade den explosiva anordningen där förra fredagen hade blivit arga för den faktiska försummelsen av webbsidan.

I december 2017 lämnade människorötsorganisationerna Emek Shaveh och Yesh Din in ett upprop till högsta domstolen mot dessa plundringar. I sitt upprop citerar de en nyckelmening ur en upplaga av Nerias veckobrev i augusti 2016: ”Vi är glada att kunna meddela slutet av ett annat skede (vi närmar oss slutet) i renoveringen av Ayanot Aner. Till vår glädje har platsen blivit en känd rekreationsplats som folk i allmän-

het vet om. Dessutom kan man knappt längre se våra ’kära’ kusiner [syftande på palestinier] där.” Palestinierna prenumererar inte på bosätternas nyhetsbrev så det finns inget skäl att anta att de som låg bakom fredagens attack besvärades av arrogansen i det.

Ein Bubin, källan dit pappan och hans två barn gick för att vandra, ligger nära husen i byn Deir Ibbi, vilket är skälet till att den inte helt och hållet tagits över från våra ”palestinska kusiner”, jordbrukare och festprissare som fortsätter att använda dess vatten och njuta av deras mark på fredagar och helgdagar. Bosättare bjuder in många att komma dit och vara stolta över sionistisk närvaro, men varför skulle vi väl förknippa detta med familjen Shnerbs tragiska vandring?

Att Gush Talmonim tog över palestinsk mark resulterade i att de sex byarna förlorade sin försörjning, förorsakade dem svår ekonomisk skada – så mycket att hundratals familjer nu är beroende av bistånd. Men vilket är sambandet mellan fattigdom, kränkning, vrede och orättvisa mot en dödlig explosiv installation?

Bosättare nöjer sig inte med den nuvarande stölden av natur, skönhet och levebröd. De vill förena bosättningen Halamish i norr med Gush Talmonim genom att spärra av vägen till Beitillu och hindra invånarna i Nabi Saleh från att få tillgång till sin mark. De vill stenlägga nya vägar (i Ras Karkar och Mazra´ah) och bygga

fler utposter. Den israeliska armén tryckte ner demonstrationer mot denna plan, dödade en person och sårade 150. Är det inte absurt att tänka på att allt det här är skäl till att placera en explosiv anordning i Ein Bubin?

De som förberedde bomben vet säkert att detta är Israels strategi på Västbanken. Enskilda bosättningar har gjorts till stora husgrupper, endast för judar, och skryter med överflöd, lugn, kommersiella centrum, vingårdar, fruktodlingar, vandringleder och judaiserade naturliga källor.

Intelligande bosättningar splittrar upp, trycker ihop och kväver de

palestinska enklaverna. Det är inte första gången som judar dödas i namn av det heliga målet att stjäla mark, och det kommer inte som det ser ut idag att stoppa Israels hejdlösa fördrivning. Är palestinsk vrede och förtvivlan så stark – att det ledde dem som placerade bomben till att begå mord vilket inte kommer att leda någon vart?

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-the-tragic-hike-that-has-nothing-to-do-with-the-landscape-and-land-1.7740341?fbclid=IwARozLC-6CWUTGT_AeQnXXhRSNjUhK4ZPNS-ScDObcuoFKnSa1jABXJ90QXxo

Översättning
Anja Emsheimer

Snälla Bibi, sätt igång med annekteringarna

Gideon Levy, Haaretz
den 12 september 2019

Ett kampanjlöfte som premiärminister Benjamin Netanyahu gett och förhoppningsvis fullföljer: att annektera Jordandalen till Israel. Hittills har inget annat kampanjlöfte varit så uppmuntrande som detta. Inte ett enda sionistiskt parti har erbjudit ens den minsta antydning till någon idé som skulle kunna skaka om den rådande situationen som förslaget att annektera, och status quo skriker efter en skärpning.

Självklart kommer jag inte att rösta på Netanyahu, men jag hoppas att han håller sitt löfte den här gången. Låt honom annektera Jordandalen, och sen hela Västbanken. Låt honom ändra på realiteten i detta område så att det blir en politisk sådan, utan att dölja något längre. Tiden är inne för att säga sanningen. Tiden är inne för att sätta stopp för den stora maskerade bollen som Israel och världen har hållit i sedan 52 år.

Den verklighet som tydligen är evig i detta område borde skrivas om i folkrättsliga termer. Jordandalen an-

nekerades för länge sen, liksom hela Västbanken. Den gröna linjen har utplånats; inget finns kvar av den.

Allt som nu återstår är att säga det offentligt. Att erkänna för israeler och världen: Nog med ockupationen, vi har annekteringarna. Det finns inga bosättningar, bara städer. Tvåstatslösningen har avrättats, och det hände faktiskt för länge sen. Det som återstår är en stat där den enda striden kommer att handla om vilket regeringssystem som ska råda.

Det finns inte längre någon riktig debatt i Israel. Omedelbart efter att Netanyahu hade kommit med sitt löfte om annektering, kom Benny Gantz, den upplysta allmänhetens stora hopp, med oppositionens ord: Han säger också ja till Jordandalen, för alltid.

Om det är så, vad handlar då all kritik mot Netanyahu om? För hans bristande avsikt att hålla sitt löfte. Folk till vänster om Netanyahu har kritiserat honom för att han säger att han ska annektera området utan att egentligen mena det. Vad mer kan vi begära? Mellan högern, som vill annektera och offentliggöra det, och centern, som vill annektera men lurar oss, är valet enkelt. Den enda diskussionen som återstår handlar om framtiden för bosättningen/ utposten Adei Ad, och det är inte viktigt längre. Att evakuera utposten Baladim kommer inte heller att ändra något längre.

Netanyahus val av vilket område han vill annektera är inte någon slump. Det finns något symboliskt i det. Osloprocessen började med ”Jeriko först”, och dess död kommer att förkunnas med ”Jordandalen och norra delen av Döda havet först”.

Men här finns också mycket mer än symbolism. De flesta israeler har aldrig sett Jordandalen som ockuperad. Ända sen vårt kolonialistiska projekt började, har bosättarna betraktats som ”invånare”, och t.o.m. pionjärer, medan bosättningarna har setts som kibbutzim och moshavim – fler strålande exempel på sionism.

I de bosättningarna finns det inga bönesjalar och rituella fransar – det finns judiska arbetsgivare och thailändska lantarbetare, liksom i varje kibbutz och moshav. Även palestinska lantarbetare som får skamliga, utnyttjande, kriminella löner. Laborpartiet, det främsta ockupationspartiet, har sett Jordandalen som en oskiljbar del i alla avtal sedan Al-lonplanen 1967, som förtjänar att bli ihågkommen och fördömd eftersom ingen annan plan har gjort mer för att upprätthålla ockupationen. Konsensusen om att stanna kvar i territorierna började här, mellan Hemdat och Almog. Det här var den första ”bosättningsgruppen” som gick med i konsensusen, och det kallades inte ens för en bosättning.

De flesta israeler ser ingen skillnad mellan Maskiot och Ro'i i Jordandalen, och Beit Alfa och Heftziba, som ligger mellan Jezreel- och Beit

She'an-dalarna. Alla ligger de i den israeliska dalen.

Men detta är ett av de värsta gisslen i apartheid och i förflyttningar som ockupationen någonsin har lett till. Bakom de moderna namnen – det finns inget Esh Kodesh eller Shvut Ami här – gömmer sig giriga och ibland våldsamma lantbrukare. Här har en lugn omplacering av grupper med fåraherdar skett i det tysta, precis som i South Hebron Hills.

Alla som fortfarande ifrågasätter att apartheid finns borde besöka Jordandalen. Vattnet, marken och friheten – som är skamlöst uppdelade där genom flagrant segregering utifrån nationalitet – berättar hela historien. Inget kunde vara mera befogat än att annekteringens Torah fortsätter härifrån.

Det judiska folket uppstod i landet Israel, och apartheidstaten i Jordandalen. Om Netanyahu håller sitt löfte – och, som sagt, vi får hoppas att han gör det – då kommer både israeler och världen att veta att den andra apartheidstaten i historien har etablerats offentligt.

Sen kommer vi att se hur israeler kan leva med detta, och särskilt hur världen svarar på det.

I namn av (det svaga) hoppet att annekteringen kommer att väcka någon eller något, måste vi hoppas att Netanyahu denna gång inte bara kommer med ett löfte. Snälla herr premiärminister, sätt igång med annekteringarna.

<https://www.haaretz.com/opinion/.premium-please-bibi-let-the-annexations-begin-1.7834383>

Översättning
Anja Emsheimer

**Välkomna till JIPF's hannukahfest
på söndag den 22 december kl. 15.00!**

Plats: Kocksgatan 9, porttelefon: Brf Vägaren.

Anmälan före den 18.12. till Anja Emsheimer, anjems@gmail.com:

Hur många ni är som kommer och vilken maträtt ni tar med.

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

E-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred
Ordförande:

Olle Katz, tel.: 0708943402

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år • Se också sid 23.

Gåvor tas tacksamt emot på

plusgiro 475 29 17-7